

Kesselyák Péter

**Válogatott írások
az Albertfalvi Egyházközségi Levelekből
és más hitéleti forrásokból**

1994 – 2015

Előszó

Ez a kis írásgyűjtemény keresztény hétköznapijaink olyan izgalmas kérdéseinek megválaszolását célozza, amelyekre közvetlenül a Szentírásban nem található meg a magyarázat, de egyes szentek hitelesnek tekinthető látomásaiból körvonalazódik a helyes válasz, más esetekben pedig a tudomány fejlődése világít rá a kézzel fogható igazságra, amit csak észre kell vennünk. A szerző nyomon követi megkísértésünk és a csodák rejtett mechanizmusát. Bemutatja a fatimai Mária-üzenetek beteljesedését a 20. században és bemutat több tanulságos történetet megélt hétköznapijaink keresztény megpróbáltatásaiból.

Tartalomjegyzék

Cím	Oldal
Hogyan egyeztethető össze Isten végtelen irgalma és igazságossága?	1
Isten-képünk fogyatékosága	1
Abortusz vagy túlnépesedés?	2
Úrnapja a sanfranciscói pálosok templomában	2
Az elveszett Jézus	3
Amire hiába keresünk választ a Szentírásból	4
Megkísértésünk mechanizmusa.....	4
Ki volt Melkizedek tulajdonképpen?	5
Az Aprószentek története	6
A Szűzanya élete Jézus mennybemenetele után	7
Szent őrző angyalaink	9
A csodák „mechanizmusa”	9
Csillagjárás	10
A természeti törvények mögött rejtőzködő Isten	12
Gondolatok a bibliai őstörténethez	12
Determinizmus vagy szabad akarat?	14
Jézus mennybemenetele	15
Zakeus, a dzsentlemen	16
Üdvösségünk egyetlen lehetséges kulcsa	16
Nappali sötétség	17
Mikor és hogyan zajlott le a vízözön?	17
A Torinói Lepel titkai nyomában	18
Huszedik századunk történelme a fatimai Mária-üzenetek tükrében	19
Nem csak gonoszoké a kárhozat	21
Visszaemlékezés Bálint Sándorra „.....	22
A gonoszlélek hatalmának korlátai	23
Amire akkor kevesen figyeltek fel.....	24
Karácsonyvárás – 1951.....	24
Panaszkodó nemzet vagyunk	25
A normafai engesztelés kápolnája és története.....	26
Az emberi faj és magyarságunk eredete a modern genetika tükrében	26
Az Ígéret beteljesedésének közeledte a történelmi Adventben a Szeplőtelen Fogantatásig.	27
A hitelenség gyökerei. Gondolatok az Új Evangelizáció küszöbén.....	29
A bűnbeesés alternatívája.....	31
Látogatás a Borromei Szent Károly Intézetben	32
Elfújta a szél	32
A Krisztus-álarc mögé bújt Sátán	33
Boldog Emmerich Katalin látomása Szűz Mária lelkének megteremtéséről és testével való egyesítéséről.....	33
Egy lépéssel közelebb a Szentháromság titkának megértéséhez.....	34

Hogyan egyeztethető össze Isten végtelen irgalma és igazságossága?

Sziporkázó téli estén a csillagok milliárdjai tárulnak szemünk elé egyetlen közös égboltra vetítve. Távolágukat nem tudjuk szemmel megbecsülni - naprendszerünk bolygóit és a Tejút milliószoza távolabbi csillagait fényességük alapján esetleg ugyanolyan távolinak érezzük. Nyáron a messzi síkság távoli tereptárgyait, facsoportjait, templomtornyait képzeletünk közös horizontra sorakoztatja, még ha azok egymástól jelentős távolságra vannak is - mert nem tudjuk a tér távolabbi mélységeit érzékelni.

Ugyanígy vagyunk Isten mélységeivel is, különösen ha azok végtelen mélységek. A mindennapi ember csak egyféle végtelent "ismer" - pontosabban: *sejt*. Pedig a matematika világából tudjuk, hogy a végtelen nem egységes fogalom: **végtelenül sokféle végtelen létezik**. A két legalapvetőbb végtelen-típus: az egész számok *megszámlálhatóan* végtelen ("A" számosságú) halmaza és a számegyenes összes pontjainak *megszámlálhatatlanul* végtelen ("C" számosságú) halmaza. Ez utóbbi "végtelenszer" több az előbbinél. A matematika azt is bebizonyította, - bármennyire is furcsán hangzik - hogy a számegyenes pontjaiból tetszés szerint elvehetünk *megszámlálhatóan végtelen* sok pontot *anélkül, hogy az egyenes pontjainak sokasága ettől egy jöttányival is kevesebb lenne!*

Ugyanígy van ez Isten igazságosságával is. *Ő megszámálhatóan végtelenszer* irgalmas lehet irántunk *anélkül, hogy megszámálhatatlanul végtelen* mértékkel mérhető igazságosságán akár egy jöttányi csorba esnék!

És ennek a felismerésnek a fényénél megérthetjük azt is, miért szabta földi létünket Isten térben és időben végesnek: minden biztonnal azért, hogy az *ő* megszámálhatóan végtelen irgalma teljes bizonyossággal *elegendő* legyen egyenként, esendőségből elkövetett *véges számú* bűnünk megbocsátására - *anélkül, hogy az Ő* megszámálhatatlanul végtelen, örök és megváltoztathatatlan igazságának a legcsekélyebb mértékben is torzulnia kellene emiatt.

Isten végtelen irgalma olyan, mint egy *biztonságos védőháló*, amely megvédi az esendő embert az *Ő* végtelen igazságosságának sziklájától. Ezt a hálót persze az ember szabad akaratával "áttörheti". Ha Szentlélek elleni bűnökkel szándékosan kirekeszti magát Isten irgalmából, ha *megátalkodik*, (vagyis Isten feléje áradó irgalmát "*akárhányszor*" elutasítja) akkor találkozni fog Isten végtelen igazságosságával és annak örök, megváltoztathatatlan szikláiin összezúzhatja magát. Ha azonban vétkeink csupán emberi gyöngeségből származnak - és ha vétkeztünk, keressük az újbóli talpra állást - akkor Isten *akárhányszor* megbocsájt és az *Ő* irgalmának védőhálója biztos menedék lesz számunkra.

1994 karácsony

Isten-képünk fogyatékosága

Mindig emlékezetes marad számomra nyolc éves kisfiamnak egy váratlan megjegyzése. Arról volt szó, hogy Jézus a mi példaképünk, aki sohasem követett el bűnt és szeretetből a legnagyobb szenvedést is vállalta értünk. **Könnyű neki, mert Ő Isten volt!** - vágott közbe Bence.

Megmagyaráztam, hogy Jézus nemcsak valóságos Isten, hanem valóságos ember is és neki éppen olyan nehéz volt büntelennel maradni és szenvedni, mint nekünk. Ugyanakkor rá kellett döbennem, hogy mennyire hiányos az az Isten-kép, amely gyermekkorunk hittanórái során formálódik meg bennünk. Megtanultuk, hogy Isten mindent megtehet - tehát mindenható, - hogy semmiből teremtette a világot, *csak akarta, hogy legyen, és lett*, hogy mindentudó, hogy *Ő* a leghatalmasabb. Megtanultuk, hogy Istent imádni kell, mert mindenben *Ő* a legtökéletesebb, hogy örökké él és változatlan.

Ez a statikus, mozdulatlan tükörző Isten-kép sokak számára önkéntelenül azt sugallja, hogy Isten a legszerencsésebb Valaki a világon, akinek semmit sem kellett tennie azért, hogy végtelen hatalma és tudása legyen, tehát mintegy érdemtelenül áll mindenki és mindenek felett, és ha példát mutatott nekünk valamiben, az az *Ő* részéről - végtelen hatalma, tudása és tökéletessége folytán - nem jelentett különösebb erőfeszítést. Akinek dicsőségét - földi mintára - pusztán teremtményeinek szolgálékú hízelgése szülte.

Sajnos, az Egyház, amikor Istenről tanít, nem hangsúlyozza ki eléggé, hogy **Isten az Ő tökéletességét nem lottón nyerte, hanem az Ő valóságos, igazi érdeme az, hogy tökéletes**. *Hogy az Isten kifelé örök és változatlan mivolta nem zárja ki az ő belső életének "érdemszerző" dinamizmusát.*

Mire lehet alapozni ezt az állítást?

Tudjuk, hogy Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtette az embert. Az ember - mint képmás - sok mindent visszatükröz Teremtőjéből. Ahhoz, hogy valakiből itt a földön nemeslelkű, köztisztelőben álló, az emberiségen segíteni tudó személyiség legyen, hogy valakiből *szent legyen*, rengeteg akaraterő, tanulás, önfegyelem, lemondás, áldozatvállalás, felebaráti szeretet gyakorlás szükséges. Földi értelemben a kivívott tisztelet nem ingyen van, hanem az illető rendkívüli erőfeszítéseinek a gyümölcse. ***Az ember fegyelmezett önművelése és ezáltal való lelki tökéletesedése tulajdonképpen az Isten titokzatos belső életének egy vetülete bennünk.***

Ahogy mi emberi erőfeszítéssel emberi "tökéletességre" juthatunk, minden bizonnyal úgy jutott Isten az Ő titokzatos belső életében isteni mértékű erőfeszítéssel isteni tökéletességre! Ez az Ő érdeme és teremtményeitől független dicsősége. És *azért érdemel imádást*, mert mindezt szeretetből, teremtményeinek boldoggá tétele kedvéért tette, *nem pedig azért*, mert "bíborban született".

1995 húsvét

Még egy lépéssel tovább göngyöltve a gondolatsort, az emberiség szeme előtt lejátszódó Megváltás valószínűleg "csak" a jéghegy csúcsát jelenti az isteni erőfeszítések tengerében, amellyel az Úr megalapozta végtelen dicsőségét és kimutatta irántunk való szeretetét.

Abortusz vagy túlnépesedés?

Valamikor az Ószövetség hajnalán Isten így szólt Ábrahámhoz: Áldozd fel Nekem fiadat! - Rettenetes kívánság! Mi, mai keresztények sem sokan indulnánk neki, hogy teljesítsük Isten kérését. Talán valamennyien fellázadnánk: Micsoda Isten az, aki ilyet kíván tőlünk! Ezt nem kívánhatja!

Valójában Isten Ábrahámától sem kívánt ekkora áldozatot, csupán a próbatételek próbatételül szánta neki, hogy meggyőződjék hűségének arról a fokáról, amellyel kiérdemelte, hogy Isten népének ősatya legyen. Ha Ábrahám földhözragadt ember módjára gondolkozott volna, joggal utasíthatta volna el az Úr kérését. Hiszen itt a Földön senkinek sincs erkölcsi joga ahhoz, hogy embertársától fia feláldozását kérje.

Ma, amikor az Egyház határozottan fellép az abortusz ellen, tulajdonképpen Ábraháméhoz hasonló *isten* próbatételt közvetít az emberiség felé. Sokan fellázadnak e próbatétel ellen, mondván, hogy az Egyház felelőtlen, hiszen a Föld rövidesen túlnépesedik és nem bírja eltartani az emberiséget.

Ha Istent kikapcsoljuk az életünkből, és földhözragadtan szemléljük a történelmet, akkor ennek az érvelésnek igaza van. Ám nem a mi dolgunk féltetni az emberiséget az általunk elképzelt jövőtől. Ahogy Isten szeretetből elküldte angyalát Ábrahámhoz és megmentette Izsák életét, minden bizonnyal ugyanúgy fogja megállítani földi történelmünk kerekét is, még mielőtt az Ő parancsának következményeként a túlnépesedés áldozatává válhatnék az emberiség.

Ábrahám példáján épülve tehát rá kell bízni magunkat Istenre. Ő hűségünket próbára teszi, amikor az élet védelmét minden körülmények között megkívánja tőlünk - dacolva számos racionális ellenérvvel - de nem veszítünk és pusztulásunkat akarja. Gondosan őrködik felettünk és a kellő pillanatban megsegíti a hozzá hűségeseket. Egyénileg már itt a földön is - ahogy azt a nagycsaládosok példája mutatja - kollektíve pedig az utolsó ítéletkor, amikor majd kiment bennünket Malthus túlnépesedési jóslatának sötét világából.

1995 húsvét

Úrnapja a sanfranciscói pálosok templomában

Csípős északnyugati szél söpört végig San Francisco sziporkázó verőfényben fürdő óvárosának meredek utcáin, amikor egy sarokkal odébb feltáruult előttem a Szeplőtelen Fogantatásnak szentelt vöröstéglás, gótikus templom, a Saint Mary's Old Cathedral. Az egykor tekintélyes épületnek számító katedrális tornya szerényen húzódott meg a mögötte kétszer olyan magasra nőtt felhőkarcoló "árnyékában". Úrnap szentmisére gyülekeztek a hívek. Harmincas éveit járó, civil ruhás úriember lépett a dobogó-szerű szószékre, bemutatkozott és jelezte, hogy ma ő vezeti a hívek éneklését. Mindjárt gyakoroljunk egy kicsit. A padokban elhelyezett kottát elővéve, szinte mindenki bekapcsolódott. Közben a szentély fölött jobboldalt elhelyezkedő karzaton megjelentek a "hivatásos kórus" tagjai, férfiak és nők, kék egyenruhába öltözve, vagy negyvenen. Nekik külön karmesterük volt. Megkezdődött a szentmise, amelyet egy aszkétikus arcú, kecskeszakállas, őszülő haja ellenére is fiatalos tekintetű pálos atya mutatott be. Az éneklésben a kórus és a hívek összehangoltan vettek részt. Az egyházi énekek mind magukon viselték az amerikai musical-ek felszabadult vidám hangulatát, ami a frissen odacseppent európai fül számára kissé világiasnak tűnt, mégis igazi keresztény öröm sugárzott belőlük. Pezsdítő lelki élményt nyújtottak.

A nálunk hagyományos úrnapi körmenet helyett a templomon belül ünnepelték az Oltáriszentséget. Felajánlás előtt indult el a menet. A ministránsok előtt az élen négy *táncosnő* haladt, fejükön színes szalagkoszorú, derekukon színes szalagkötény, kezükben csörgődob, az is színes szalagokkal körbe díszítve. Valószínűleg spanyol hagyományokból merítették ezt az öltözetet, minthogy San Francisco az Újvilág első századaiban spanyol településnek számított. (A mise egyébként angol nyelvű volt). Ahogy lejtették a táncot és csörgették dobjaikat, a sok színes szalag kápráztató színforgataggyá olvadt össze, emlékeztetve a virágszirmoknak arra a színáradatára, amely nálunk jellemzi az úrnapi körmenetet. A ministránsokat egy fiatal pár követte a menetben: virágokkal feldíszített kosarat fogtak ketten, benne egy kb. 5 kilós cipő és egy nagy kancsó vörösbor - a hívek úrnapi közös szentáldozásának leendő kenyere és bora. Őket követte két gyertyahordozó, majd a pap, kezében az ünnepelt Oltáriszentséggel. Így vonultak fel az oltárhoz. Az Oltáriszentség imáadásra kihelyezve ott maradt a szentmise végéig. Áldoztatás előtt a pap és 5 áldoztató társa közösen megtörték a kenyeret, majd kettesével jöttek áldoztatni, egyikőjük a megtört kenyeret hozta apró darabkákra tördelve, másikuk a kehely bort kínálta az áldozóknak. Szinte mindenki szentáldozáshoz járult. Az emberek kedvesek és közvetlenek voltak egymáshoz, úgy, mint ahogy azt korábban egy másik amerikai országban, Kubában is tapasztaltam. Szomszédaim kézfogáskor megkérdezték, honnan jöttem, és jó ott tartózkodást kívántak. - Egy dolog furcsa volt: kétszer perselyeztek a mise alatt, egyszer felajánláskor, majd áldozás után megint. (Egy héttel később, Las Vegasban ugyanígy történt).

A templom történetéről annyit, hogy 1854-ben épült és a Szeplőtelen Fogantatás dogmájának római kihirdetése után két héttel, a világon elsőként nevezték el a Szeplőtelen Fogantatásról. 1880-ig a kaliforniai egyházmegye katedrálisa volt. 1894 óta a pálosok temploma, ahonnan a katolikus megújulás számos amerikai mozgalma indult el századunkban. Itt szervezték meg az első kínai missziót Amerikában, vezetésük alatt katolikus ifjúsági klubok sora működik régóta és a II. Világháborúban a pálosok által szervezett szociális központ 450 ezer katonai szolgálatot teljesítő, otthonától elszakított embernek nyújtott "második otthont".

Jóleső érzés volt tapasztalni, hogy Boldog Özséb pálos rendje a világ másik végén is meggyökeresedett és szépen tevékenykedik az Úr szőlőjében.

1995 búcsú

Az elveszett Jézus

Vannak meghökkentő szentírási részletek, amelyek komolyan elgondolkoztatják az olvasót és nehezen megválaszolható kérdéseket vetnek fel még a teológiában jártasok számára is.

Ilyen a 12 éves Jézus története, aki szülei tudta nélkül ott marad Jeruzsálemben az ünnepek után. Nem csatlakozik a Názáretbe haza induló Máriához és Józsefhez. Harmadnap a templomban találják rá, amint hallgatja és kérdegeti az írástudókat.

Mária és József már egy napi járásra vannak Jeruzsálemtől, amikor észreveszik, hogy Jézus nincs a rokonok és ismerősök között.

Hogy lehetséges ez? Hiszen mai szemmel egy felelősségteljes keresztény családban elképzelhetetlen, hogy a szülők annyira ne figyeljenek oda gyermekükre, hogy egy nap múltán vegyék csak észre távollétét. Ha minderre a huszadik században került volna sor és Jézusnak közben valami baja történik, közönséges polgári bíróság ítélné el Máriát és Józsefet gondatlanságért. Ez lenne hát a Szent család?

Nyilvánvalóan valami információs láncszem hiányzik, ami megadhatja a megnyugtató magyarázatot Jézus szüleinek viselkedésére. Ezt a láncszemet azonban hiába keressük magában a Szentírásban. Igaz ugyan, hogy a Szentírásban minden benne van, ami üdvösségünkhöz szükséges - és ezt egyházi körökben előszeretettel hangsúlyozzák - mégsem szabad lebecsülni a Szentíráson kívüli hiteles adatforrásokat - így a szentek által kapott magánkinyilatkoztatásokat - amelyek sok esetben éppen a Szentírás nyomán felmerült problémák tisztázásához nyújthatnak segítséget.

Isten szolgájának, a 19. század elején élt Emmerich Katalinnak a látomásaiból fény derül az elveszett Jézus valódi történetére. Miután Jézus elmúlt 8 éves, a Szent család minden évben felment a húsvéti ünnepekre Jeruzsálembé. A zarándokutak azonban sohasem hármában tették meg, hanem a Názáret-környéki rokonokkal és ismerősökkel együtt, korosztályonként kisebb csoportokba szerveződve. A gyerekek és fiatalok mindig külön csapatban mentek, így az úton elmélyíthették barátságukat és közös programokat tarthattak. Mikor Jézus 12 éves volt, immár ötödször került sor a zarándokútra, így Máriának és Józsefnek nem volt oka feltételezni, hogy Jézus - miután haza indulás előtt elváltak - a megszokott menetrendtől

eltérően nem csatlakozik a fiatalokhoz. Már csak azért sem, mivel éppen Szent család lévén, a teljes harmónia és bizalom légköre uralkodott közöttük és nem érezték szükségét annak, hogy Jézus "körmére nézzenek". Így azután csak az esti szálláshelyen - ahol a külön menetelő csoportok ismét találkoztak - derült ki, hogy nincs velük. Véltelenek voltak tehát, mégis magukat hibáztatva, bánkódva indultak keresésére.

A történet azonban Jézus oldaláról nézve is kérdőjeleket vet fel. Hogy tehetette meg szüleivel, hogy - látszólag bizalmukkal visszaélve - szó nélkül lemaradt a csoporttól? Erre a kérdésre Emmerich Katalin látomásai sem adnak magyarázatot. Valószínű, hogy Jézus már tett célzásokat korábban szüleinek az ő rendkívüli küldetésére, amit azonban Mária és József nem értettek meg, vagy *nem úgy értettek*, ahogyan bekövetkezett. Amikor rátalálnak a templomban, Jézus így válaszol nekik: "Nem tudjátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell fáradoznom?" Ez a mondat úgy hangzik, mint egy szelíd, szemrehányó emlékeztetés arra, amire már korábban felhívta szülei figyelmét.

Számomra ez jelenti az elfogadható és megnyugtató magyarázatot.

1995 karácsony

Amire hiába keresünk választ a Szentírásból

A keresztény életvidámság, a tiszta humor valójában sarkalatos erénynek számít, amellyel mosolyt tudunk varázsolni embertársaink gondterhelt arcára. A nagy szentek vonzereje nem egyszer abban az atmoszférában rejtett és rejlik, amelyet életvidámságukkal sugároztak környezetükre. Igazi élétszentség szinte elképzelhetetlen - még a legsúlyosabb sorscsapások közepette is - finom humor, sőt olykor felszabadult nevetés nélkül.

A Szentírásban mégsem találjuk nyomát annak, hogy az Úr Jézus valaha is nevetett volna. Számomra rendkívül izgató kérdés, vajon tréfálkozott-e, mondott-e viccet, felvidámította-e hallgatóságát valamivel, amikor figyelmük ellankadt? Bizonyára igen, és csak azért nem tudunk erről, mert az akkori korszellem hatása alatt az evangélisták haszontalan és fölösleges dolognak tartották, hogy erre utaljanak. Vagy talán Jézus istenemberi méltóságán aluli lett volna mégis, hogy viccet mondjon, vagy azon nevéssen? *De hiszen mindenben példaképünk volt, csak éppen ebben az egy dologban ne lett volna az?*

Ugyanilyen nehéz választ találni arra, vajon *volt-e fertőző beteg az Úr Jézus?* Kellett-e valaha is "ágynak dőlnie"? - Elvileg lehet, hiszen megtestesülésével mindenben hozzánk hasonló lett, kivéve a bűnt. Valószínű azonban, hogy mégsem volt beteg soha. A torinói lepel tanúsága szerint testében a férfiaság legszebb vonásait hordozta. 183 cm magas, délceg termete, csodálatosan szép arcéle, haja, szakállja mind azt sugallja, hogy isteni méltóságának kifejezésekképpen - az Atya akaratából - az emberi nem legtökéletesebb formáját öltötte magára, és kézenfekvő, hogy testi tökéletessége sebezhetetlen egészséggel párosult. Ez a vas egészség vértézhetette fel Őt arra, hogy el tudja viselni a kínszenvedéssel és kereszthalállal járó emberfeletti megpróbáltatásokat.

1996 húsvét

Megkísértésünk mechanizmusa

Egyházi körökből hallani lehet, hogy a Miatyánk szövegét rövidesen pontosítani fogják. A "ne vígy minket kísértésbe"... szövegrész úgy hangzik, mintha Isten akarna megkísérteni bennünket, mintha Ő akarna szándékosan gáncsot vetni az embernek és mi emiatt kérnénk, hogy ezt ne tegye velünk. A valóság egészen más. Nem Isten visz minket kísértésbe, hanem bizonyos feltételek között megengedi a Gonoszléleknek, hogy megkísértsen bennünket. De hogyan kerül erre sor?

A választ Jób könyvéből kaphatjuk meg. Ahogy a küzdő egyház tagjai vasárnaponként összegyűlnek, hogy az ünnepet az Úrnak szenteljék, ugyanúgy az angyalok is "időnként" összesereglenek a mennyben Isten imádására. Bármilyen furcsa, a Sátánnak is - mint bukott angyalnak - ilyenkor van alkalmja arra, hogy "kihallgatást" kérjen Istentől és engedélyt kapjon tőle a mi megkísértésünkre. Jób könyve így írja ezt le:

"Egy napon történt, hogy az Isten fiai (= az angyalok) fölkerekedtek és az Úr elé járultak. A Sátán is megjelent köztük. Az Úr így szólt a Sátánhoz: Honnét kerülsz ide? A Sátán ezt felelte az Úrnak: Szerte barangoltam a földet és bolyongtam rajta. Akkor az Úr így szólt a Sátánhoz: Felfigyeltél-e szolgámra, Jóbra? Mert nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen, derék ember, féli az Istent és kerüli a rosszat. A Sátán azt válaszolta az Úrnak: Talán bizony ingyen olyan istenfélő az a Jób? Nem magad emeltél-e sövényt köré, háza és minden vagyona köré?... Csak ... nyúlj hozzá egész vagyonához! Szavamra, szemtől szembe fog majd káromolni! Az Úr erre azt mondta a Sátánnak: Nos, kezedbe adom mindenét, amiye van. Csak rá magára nem szabad rátenned a kezed. Erre a Sátán eltávozott az Úr színe elől." (Jób 1,6-12)

Sok mindent megtudhatunk ebből a szentírási részletből. Mindenek előtt azt, hogy a Sátánnak nincs hatalma fölöttünk. Minden alkalommal "kuncsorognia" kell az Istennél, ha meg akar kísérteni bennünket. Isten időnként gondos mérlegeléssel, korlátozottan megengedi próbatételünket - (jóllehet sohasem erőnkön felül!) - "számítva" arra, hogy a próbát kiálljuk, érdemeiket gyűjtve magunknak és dicsőséget szerezve az Ő nevének, miközben a Sátán megszegyenülést és gyalázatot arat ezáltal a maga számára. Az emberi szabadakaratot azonban Isten tiszteletben tartja, még annak a nagy veszteségnek az árán is, ha a kísértésben elbukunk.

Kínszenvedése előtt Jézus az Utolsó Vacsora termében, Péter tagadásának megjövendölésekor maga utal megkísértésünk "mechanizmusára", amikor így szól: "Simon, Simon, a Sátán hatalmat kért magának fölöttem, hogy megrostáljon benneteket, mint a búzát. De imádkoztam érted, ne hogy meginogj hitedben." (Lk.22,31)

Megkísértésünk "mechanizmusához" hozzá tartozik még az is, hogy a Gonoszlélek, amikor kikér bennünket Istentől, kénytelen imádatot hódolni előtte, ami (Emmerich Katalin látomásai szerint) *számára a legnagyobb kínt jelenti*. Szent Pál írja, hogy az Atya akaratából "Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az *alvilágban*." (Fil. 2,10). Isten jelenlétében tehát a Sátán is kénytelen "térdet hajtani". Nem külső hatalmi erő kényszeríti erre, hanem az a körülmény, hogy az Isten fényében *kénytelen saját göggyének és gonoszságának utálatosságával szembesülni*, miközben a számára jogosan elveszett mennyország utáni mardosó vágy közepette *kénytelen Isten végtelen erkölcsi felsőbbrendűségét és igazságosságát átérezni*. A Sátán tehát "nagy árat fizet" a mi megkísértésünkért, mégis vállalja a "tortúrát" hogy az általa fizetett nagy árat azokon vasalhassa be, akik a kísértésnek áldozatul esnek.

1996 húsvét

Ki volt Melkizedek tulajdonképpen?

Az ószövetségi bibliatudomány mindmáig nem tud megnyugtató választ adni arra a kérdésre, vajon ki is volt valójában az a Melkizedek, (Sálem, azaz Jeruzsálem királya) aki az Ószövetség hajnalán Ábrahámot megáldva, a kor áldozatbemutatói hagyományaitól teljesen eltérően kenyeret és bort áldozott a magasságbeli Istennek, és ezzel előképét szolgáltatta az Újszövetség áldozatának.

Melkizedek titokzatos módon bukkan fel a Teremtés könyvének 14.fejezetében és ugyanolyan titokzatosan tűnik el az üdvtörténet porondjáról. A kor történészei semmi nyomát nem találják annak, hogy Jeruzsálem királyaként történelmi személy lett volna, ugyanakkor a Szentírás egyértelműen tanúskodik fellépéséről.

Szent Pál a Zsidókhoz írt levelében így ír róla: "Ez a Melkizedek - Szálem királya és a fölséges Isten papja - eléje ment a királyok legyőzése után hazatérő Ábrahámnak, és megáldotta. Ábrahám tizedet adott neki mindenből. A neve azt jelenti, hogy az igazságosság királya. Azonkívül Szálem királya volt, vagyis a békesség királya. Nem ismerjük apját, anyját, családfáját, sem napjainak kezdetét vagy életének végét. *Igy az Isten Fiához hasonlóan pap marad mindörökké.*" (Zsid 7, 1-3).

Mint oly sokszor, amikor a Szentírás nyitva hagyja a kérdést, ez esetben is Emmerich Katalin látomásaiból próbálhatunk fényt deríteni Melkizedek titokzatos kilétére:

Ábrahám, legyőzve ellenségeit, a Jozafát völgyében díszes lombsátor alá épített oltáron készül áldozatot bemutatni a nép és Szodoma királya jelenlétében, amikor egy ünnepélyes külsejű férfi lép mögéje és az oltárra helyezi az általa hozott áldozati kelyhet. A férfi Melkizedek volt, a fenséges Isten papja, akinek érkezéséről Ábrahám már tudott, mivel korábban - a megváltás ígéretével együtt - erről is kinyilatkoztatást kapott. Nagy tisztelettel várták, miután követei révén bejelentette érkezését. Számárhoz hasonló, sűrű teherhordó állat kísérte, egyik oldalán borral telt edényt, másik oldalán lapos kenyérféreggel telt kosarat hozva. Melkizedek a lombsátor alatti oltárnál magasra emelve megáldotta a kenyeret és a bort, majd a kenyeret megtörte. Utána Ábrahám és a nép előkelői ettek a kenyérből és ittak a borból. Valamennyiükön megindultság vett erőt és lélekben Istenhez emelkedtek. Melkizedek megáldotta Ábrahámot és közben prófétai szavakkal adott tudtára dolgokat a Megváltóra és jövőendő áldozatára vonatkozóan. Ábrahám tizedet adott neki minden jószágából és kincséből.

Melkizedek nem volt öreg, termete vékony és magas, megjelenése rendkívül komoly. Hosszú fehér köntöst viselt - fehérebbet, mint bármely földi eredetű köntös. Ábrahám fehér köntöse szürkének tűnt az övé mellett.

Emmerich Katalin úgy látta, mintha szárnyai lettek volna, de megállapítja, hogy amit látott, azok nem valódi szárnyak voltak, csupán azt voltak hivatottak jelezni az ő számára, hogy Melkizedek valójában nem ember, hanem angyal, az Isten küldötte. Az áldozat bemutatásakor fehér, összehajtható sapkát viselt, mint később

a zsidó papok. Haja hosszú volt és világos szőke, mint a fényes selyem. Kis hegyes, fehér szakállt viselt. Az Isten azért küldte, hogy népeket vezessen, törzseket telepítsen le és helységeket alapítson. (Jeruzsálem ősi alapjainak lefektetése is az ő nevéhez fűződik). Már jóval Ábrahám kora előtt különböző helyeken felbukkanva azon munkálkodott, hogy előkészítse az üdvtörténet kibontakozásának azt az állomását, amely Ábrahámmal veszi kezdetét. És ezzel földi küldetése véget is ér.

Emmerich Katalin látomásai alapján *Melkizedek tulajdonképpen Jézus angyali előfutára*, akit Isten azért küldött a földre, hogy emberi formát öltve, az emberek között indítsa el az Igéret beteljesedésének folyamatát. Azt a folyamatot, amelynek végén Jézus áll, aki megváltja a világot. Melkizedek szerepe az üdvtörténetben különös és egyedülálló, hiszen az Ószövetségben Isten a prófétákon keresztül szólt az emberiséghez, akik mind emberek voltak. *Melkizedek és Jézus küldetése tehát mintegy "égi keretbe foglalja" a próféták működését.*

Erről tanúskodik a Melkizedek áldozatbemutatásánál használt **kehely** különleges története is: az áldozati kehely később a jeruzsálemi templom eszköztárába került, de mint ereklyéről megfeledeztek róla. 18 évszázadon át porosodott, míg végül Jézus idejében Szeráfia (azaz Veronika) birtokába jutott, aki az Utolsó vacsora előkészítésében résztvevő szent asszonyok társaságában a teríték részeként a vacsora asztalára helyezte a kelyhet és *az Úr Jézus ugyanebben a kehelyben változtatta át a bort szent vérévé.*

A kehely valamilyen nemes kristályanyagból lévő, természet által megformált, nem ember alkotta, talp nélküli képződmény volt. Sorsáról ma nem tudunk, de Emmerich Katalin szerint a történelem során még elő fog kerülni, a torinói lepelhez hasonlóan, és akkor az Egyház nagy tiszteletben részesítheti majd ezt a csodálatos szent ereklyét.

1996 búcsú

Forrásanyag: Anna Katharina Emmerich: Das bittere Leiden unseres Herrn Jesu Christi. Paul Pattloch Verlag, Aschaffenburg, 9.kiadás, 1974.

Az aprószentek története

Az Egyház karácsony után emlékezik meg azoknak a Betlehem környékéről származó, két évesnél kisebb ártatlan gyermekeknek a vértanúságáról, akiket Heródes - a zsidók újszülött királyától való félelmében - kivégeztetett. Csupán Máté evangéliuma tesz említést róluk (Mt 2.16-18). Ők az Aprószentek, akikről vajmi keveset tudunk. A 19.század elején élt Emmerich Katalin látomásaiból azonban (aki Németországban volt apáca és Jézus öt szent sebét hordozta, szentté avatása még várat magára) drámai kép tárul elénk a történelem egyik leggonoszabb és legkegyetlenebb vérfürdőjéről.

Tudjuk, hogy Heródes hatalmi tébolyban, féltékenységtől elvakulva nagyon megijedt, amikor a napkeleti bölcsek a zsidók újszülött királya felől érdeklődtek nála és meghagyta nekik, hogy visszatérve jelentsék, ha megtalálták a gyermeket. Miután a napkeleti bölcsek - angyali intésre - nem tértek vissza hozzá, aggodalma elcsitult. Úgy magyarázta a dolgot, hogy a bölcsek nem találták meg az általuk keresett gyermeket és ezért szégyelltek visszatérni hozzá, hogy kudarcukról beszámoljanak. Aggodalma azonban újra éledt, amikor hírek jutottak a fülébe Simeon és Anna jövendöléséről, ami Jézus templomi bemutatásakor hangzott el. Ezért katonákat küldött tartós megbízatással Betlehembe, Hebronba és Gilgalba, hogy a környéken feltűnés nélkül kutassanak a gyermek után és egyúttal titokban írják össze az összes fiúgyermeket. A hosszantartó kutatás eredménytelen maradt.

Közben a Názáretben nevelkedő kis Jézus már 1 éves elmúlt és tipegve járnai tudott, amikor Heródes rettenetes lépésre szánta el magát: elhatározta, hogy a Betlehem környékén összeírt gyermekeket mind megöleti. Rendeletet adott ki, hogy az érintett helységek elöljárói az összes 2 év alatti fiúgyermeket és édesanyjukat küldjék a jeruzsálemi előljáráshoz, *mert az asszonyokat termékenységükért meg fogják jutalmazni.* Csapatokban érkeztek az asszonyok férjeikkel és kis gyermekükkel - volt aki kettővel is. Szépen felöltöztették a gyerekeket az ünnepi alkalomra és örömmel várták a jutalmazást. Az érkezőket a későbbi Pilátus-palotához közeli törvényszék épületében fogadták. A férfiakat a katonák ide már nem engedték be, az asszonyokat pedig gyermekeikkel együtt két nagy terembe zárták. A rosszat sejtő asszonyok egész éjszakán át ott jajveszéltek. Másnap reggel a törvényház második emeletén, ahonnan jól rá lehetett látni a magas kőfallal körülvett, vesztőhelynek használt belső udvarra, magas rangú hivatalnokok jelentek meg élükön Heródessele, hogy a mézszárlást végignézzék. Heródes koronát és fehér prémmel bélelt piros palástot viselt. Odalenn az asszonyokat egyenként hívták be egy harmadik nagy terembe, ahol a katonák elvették tőlük gyermeküket és a belső udvarba vitték. A belső, zárt udvarban 20 katona dolgozott. Karddal és törrel nyakon és szíven szúrták a gyerekeket, majd kezüknél, illetve lábuknál fogva oldalra hajították őket egy

halomba. A pólyás csecsemőket a pólyán keresztül ölték meg. Egészen estig tartott a vérengzés, majd a helyszínen egy gödörbe kaparták be a holttesteket. A szegény édesanyák a nagy teremben sokkos állapotban, görcsösen egymásba kapaszkodva kiáltoztak és zokogtak. A következő napon katonák kísérték őket haza lakóhelyükre. Emmerich Katalin úgy látta, hogy összesen 707 vagy 717 gyermeket végeztek ki. A kivégzés Jeruzsálemen kívül még további hat helyen zajlott.

A látnoknő a mézszárlással kapcsolatos események időpontjára is pontosan kitér. Mai naptárunk szerint február 29-én kapta Szent József Názáretben az angyali intést, hogy Egyiptomba kell menekülniük. Ezen a napon indult útnak a Szent család a 15 hónapos kis Jézussal az egyiptomi Heliopolisz felé. Különös dolog, hogy a ma egyszerűen csak "szökőnap"-nak nevezett február huszonkilencedike jelentésében egyúttal a Szent család menekülésére is emlékeztet. Az asszonyokat március 8-án fogadták a jeruzsálemi törvényházban és a gyermekek kivégzésére március 9-én került sor. Az is különös dolog, hogy *1891-ben a Szocialista Internacionálé éppen március 8-át nyilvánította nemzetközi nőnappá, azt a március nyolcadikát, amelyen Heródes törbe csalta a termékenységükért jutalmat remélő édesanyákat.* Szinte hallani a Sátán gúnykacaját a történelem kulisszái mögül és elgondolkoztató, kinek a játékszerévé válhat az ember öntudatlanul, ha ünnepnapjait Istentől függetlenül választja meg. Ennyit a dátumok szimbolikájáról.

Az Aprószentek története rámutat arra, hogy az Alvilág a legádázabb támadásokkal sem tudja megakadályozni az Isten szándékát. Hiába állt ott Heródes gaztette mögött az Apokalipszis sárkánya, hogy a születő gyermeket elnyelje, a Gondviselés kimentette Jézust - igaz, áldozatok árán. Az Aprószentek áldozata azonban nem volt hiábavaló, ők valamennyien részesei Isten mennyei boldogságának, amely gazdag kárpótlást nyújt számukra ártatlanul elszenvedett mártíromságukért.

1996 karácsony

Forrásanyag: Anna Katharina Emmerich

"Leben der heiligen Jungfrau Maria" 3.kiadás, 1973. Paul Pattloch Verlag, Aschaffenburg

A Szűzanya élete Jézus mennybemenetele után

Jézus a kereszten János apostol gondjaira bízta a Szűzanyát, amikor így szólt: "Asszony, nézd, a fiad!" - Aztán a tanítványhoz fordult: "Nézd, az anyád!" Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány. (Jn.19,26). Ez az utolsó híradás a Szűzanya sorsáról. További élete rejtve maradt a világ kíváncsi szeme elől. Az apostolok, tanítványok és a szent asszonyok "védő gyűrűjében" visszavonultan, állandó imádság és Szent Fia utáni emésztő vágyódás közepette élte földi mártír életét, amelyről Emmerich Katalin látomásaiból tudhatunk meg számos, hitelesnek tekinthető részletet.

Jézus mennybemenetele után Mária még 15 évet töltött közöttünk. Három évig a jeruzsálemi Sion-ban, majd 3 évig Betániában, Lázár nővéreinél lakott. Az első jeruzsálemi keresztényüldözéskor menekülnie kellett. A zsidók Lázárt és nővéreit egy csónakban kitétték a nyílt tengerre és sorsukra hagyták őket. János apostol Máriát a kisázsiai Efezus közelében egy rejtett keresztény kolóniára menekítette, ahová elkísérték legközelebbi rokonai és a szent asszonyok közül többen. Mindannyójuknak meg kellett tapasztalniuk a számkivetettség keserű érzését.

A dimbes-dombos, erdős fennsíkon települt kolóniát az üldözések elől menekült keresztény családok és szent asszonyok népesítették be, akik szétszórta, egymástól negyedóra járásnyira sátrakban, barlangokban húzódtak meg. Máriának kőházat építettek. A ház mögötti hegy csúcsáról rá lehetett látni az efezusi öbölre, amely egy óra járásnyira feküdt innen, míg maga a város 3 órányi távolságban volt. A házban Mária szolgálójával kettesben lakott, azonban a szent asszonyok rendszeresen látogatták. Az apostolok és tanítványok utazásaik során betértek hozzá. Mária a ház mögötti ösvény mentén keresztutat létesített, 12 stációval. A kálváriahegyi stáció egy domb tetején, a szentsír stáció pedig a domb mögött egy barlangnyílás bejáratánál volt. Félóra kellett a keresztút végigjárásához. A Szűzanya naponta megtette ezt az utat elmélkedve. A stációkat később faragott, héber feliratos kövekkel megjelölték és a kolónia keresztényei rendszeresen látogatták.

Három évvel a letelepedés után Mária rövid időre visszatért Jeruzsálembé Péter és János kíséretében, hogy végigjárja Jézus kínszenvedésének állomásait. Támogatni kellett és többször elájult a fájdalomtól, amint újból átélte Szent Fia sorsát. Halála előtt másfél évvel aztán még egyszer ellátogatott ide. A lelki gyötrelmekről annyira elgyengült, hogy ott, ahol a keresztet hordozó Jézussal egykor találkozott, összeesett és azt hitték róla, hogy meghalt. Nagyon sokára tért magához és kíséreinek az volt a véleménye, hogy közel van a vég. Maga Mária választott ki egy barlangot az Olajfák hegyén, hogy ott sírhelyet készítsenek neki,

amit az apostolok egy keresztény kőfaragóval el is készítették. Mire azonban a sírhely elkészült, Mária erőre kapott annyira, hogy vissza tudott térni efezusi számkivetésébe. (A jeruzsálemi sírhely fölé később templomot építettek és elterjedt az a téves nézet, hogy Máriát ide temették).

A Jézus születése utáni 48. esztendő nyarán azután a Szűzanya halála valóban elközelgett. Imában kérte Istent, hogy Jézus ígéretének megfelelően, távozása előtt áldását adhassa az apostolokra, akik szerte a világban hirdették az evangéliumot. Az apostolok - benső indíttatásra - mindenhol útnak indultak Efezus felé. Bertalan Dél-Arábiából, Tamás az Indián túli mongol vidékekről, az idősb Jakab Spanyolországból hazatérőben igyekezett Máriához. Az érkező apostolok, tanítványok élén Péter Mária házában előcsarnokában ünnepi szentmisét koncelebrált, majd feladta Máriának a szent kenetet és megáldoztatta Őt. Ezt követően Mária egyenként megáldotta az apostolokat és a többi jelenlevőt. Imádságban virrasztott az egész közösség, amikor eljött a halál pillanata, amelyet Emmerich Katalin csodálatos látomás keretében így ír le:

"Mária fekhelye fölött a tető eltűnt, és a megnyílt égen keresztül be lehetett látni a mennyei Jeruzsálembé. Fényes felhő gyanánt két fénylő sáv ereszkedett alá, amelyből sok angyal-arc bontakozott ki. A két fénylő sáv között éles fénysugár vetődött Máriára..... Ő végtelen vágytól vezérelve kitárta karjait az ég felé ... majd láttam a lelkét, mint valami kicsiny, végtelenül tiszta fény-alakzatot felfelé tárt karokkal a testéből kilépni és a fénypályán keresztül Ég felé lebegni. Két oldalt a felhőben lévő angyalkórus összezárult mögötte és elválasztotta lelkét szent testétől, amely mellén keresztbe tett kézzel fekhelyére visszahanyatlott. Tekintetemmel a lelkét követve láttam, amint a mennyei Jeruzsálembé belépve a legszentebb Szétháromság trónjára emelkedett. Sok lelket láttam, köztük pátriárkákat, Joachimot, Annát, Józsefet, Erzsébetet, Zakariást és keresztelő Szent Jánost, amint boldogan, nagy tisztelettel elébe jönnek. Ő - köztük átlebegve - az Atya és a Fiú trónjához érkezett, ahol Jézus a sebeiből kiáradó fénnel egész jelenségét még sugárzóbb fényességbe burkolta és isteni szeretettel fogadva Őt, jogart nyújtott át neki, majd a földre mutatva, mintegy hatalmat adott Édesanyjának fölötte." Néhány apostol - köztük Péter és János - szintén láthatták mindezt, mert tekintetüket égre emelték, míg a többiek földre borultak. Mária teste lehunytt szemmel, boldogságtól átítatott arckifejezéssel, békésen pihent.

Testét a szent asszonyok másnap olajjal megkenve szoros halotti lepelbe burkolták és fonott koporsóba helyezték. A temetési menet napnyugta után érkezett Mária keresztútjának utolsó állomásához, a szentsír-stációhoz, amelynek közelében egy másik barlangnyílásban helyezték el a koporsót, majd elzárták a bejáratot és imával virrasztottak előtte sokáig. Később a hazatérők távolról különös látványnak voltak tanúi: az égből fénysugár ereszkedett le a sírhely irányában és benne egy fényes alakzat, a Szűzanya lelke, Jézus alakjától kísérve. A sírból Mária fénylő teste felemelkedett, majd lelkével egyesülve Jézus kíséretében a mennybe ment.

Tamás apostol késve, a temetés utáni éjszaka érkezett meg és keserves sírásra fakadt, amikor megtudta, hogy Máriával már nem találkozhat. Az ő kedvéért még éjszaka visszafordultak az apostolok, hogy elkísérjék a sírhoz. Kibontva a bejáratot, meggyőződhetek róla, hogy a látomás igaz volt. A koporsót felnyitva, Mária teste hiányzott a halotti lepelből. János apostol bizonyosággá magához vette az üres halotti leplet. Visszatérve Mária házához, dicsőítő himnuszokat énekeltek és ünnepélyes hálaadó istentiszteletet tartottak, miután megtapasztalták Jézus végtelen jóságát és Édesanyja iránti szeretetét.

A Gondviselés különös rendelése, hogy ugyanaz a Tamás apostol kapta meg Mária mennybevételéről elsőnek a "kézzel fogható" bizonyítékot, akinek Jézus megengedte, hogy ujjával szent sebét érintve győződhessen meg az Ő feltámadásáról.

Isten a Mária haláláról és mennybevételéről szóló híreket szándékosan visszafogott, szűkebb körű keresztény hagyomány tárgyává tette hosszú évszázadokra. Emmerich Katalin szerint azért, nehogy az akkori erős pogány gondolkodás a kereszténységben mozgásteret engedjen a Mária-tisztelet elfajulásának, istenasszonyi imádatba való torkollásának. A Szent hagyomány alapján csak 1950-ben mondta ki XII.Pius pápa Szűz Mária mennybevételének dogmáját. Ma egyre többen látogatnak el a törökországi Efezus határában fekvő őskeresztény kolónia helyére. Szűz Mária háza évente százezrek zarándokhelyévé vált.

1997 húsvét

Forrásanyag: Anna Katharina Emmerich: Leben der heiligen Jungfrau Maria.
3.kiadás,1973. Paul Pattloch Verlag, Aschaffenburg.

Szent őrző angyalaink

Itt a földön kevesen engedhetik meg maguknak, hogy testőrök vigyázzanak rájuk, akik megóvják őket mindenfajta rablótámadástól, vagy gyilkossági kísérlettől. Ám a testőrök is csak a test, a vagyon, a földi dolgok védelmére képesek, ahogy ezt a "testőr" szó nagyon jól kifejezi. A lélek ellenségeitől nem védhetnek meg senkit sem.

Isten különleges szeretetének a megnyilatkozása, hogy mindenegyres ember mellé személyes őrző angyalt rendelt - legyen bár gazdag, vagy koldusszegény az illető. Őrző angyalaink életünk minden lépését vigyázzák és elhárítják a ránk leskelődő testi-lelki veszélyeket, ha Isten tervei azt így kívánják. Az Egyház október 2-án ünnepli a szent őrző angyalokat. Az év minden napján, de különösen most, illendő megemlékeznünk róluk. Kik is ők tulajdonképpen?

Bizonyára mindannyiunk számára ismerős Pinokkió kedves meséje. A jó tündér életre kelti a Dzsepetto mester által megfaragott lélektelen fabábút és oda rendeli mellé a bölcs Tücsök Tódort, hogy legyen a fabábú lelkiismerete. Mivel Pinokkiónak nincs lelke, lelkiismerete sem lehet. Márpedig erre elengedhetetlenül szüksége van ahhoz, hogy valódi ember legyen belőle. Tódor segít kimenteni őt Stromboli mester kalitkájából és az utolsó pillanatban ő menti ki a Furi-muri szigetéről, hogy végérvényesen, örökre számárrá ne változzék. Tódor segítségével nélkül a tehetetlen Pinokkió elveszett volna Stromboli mester, vagy a számárellet örök rabságában. Segítségével viszont elnyerte azt az örökséget, amit a jó tündér szánt neki: valódi emberré vált.

Nekünk embereknek van lelkünk és van lelkiismeretünk. Nincs szükségünk Tücsök Tódorra itt a földön. A természetfeletti világ dolgaiban azonban éppúgy járatlanok vagyunk, mint ahogy Pinokkió járatlan volt az emberi világ dolgaiban. Ezért szükségünk van olyan valakire, aki jártas a mi mennyei örökségünk dolgaiban, aki természetfeletti szemmel látja helyettünk életünknek azokat a kritikus pontjait, ahol mennyei segítségre szorulunk és akkor intézkedik. Megszólaltatja lelkiismeretünket, emlékezetünkbe idézi azt, amiről nem szabad megfeledkeznünk, segít helyesen dönteni, jó tettekre sarkall. Ezen kívül vigyáz reánk, testi és lelki vonatkozásban egyaránt. Távol tartja tőlünk a Gonoszlélek korlátlan garázdálkodását, és csak olyan mértékben engedi érvényesülni rajtunk, ami Isten próbatevő szándékának megfelel.

Tartsunk személyes kapcsolatot őrző angyalunkkal, kérjük segítségét és közbenjárását Istennél, legyünk hálásak neki azért a meg nem szűnő szolgálatért, amellyel életünk minden percét óvja.

Sokakban felvetődhet persze a kérdés: Isten mindent tud, gondoskodása mindenre és mindenre kiterjed, miért van hát szükség külön őrző angyalra? Mert Isten közvetítők révén részesít bennünket szeretetében: itt a földön első sorban a szülők, a mennyben az őrzőangyal útján. Ahogy a 220 ezer voltos távvezetékéről jövő villamos energiát nem lehet bevezetni közvetlenül a lakásba, hanem le kell transzformálni először 11 ezer voltra, majd 220 voltra, úgy Isten felénk áramló gondviselő szeretetét is közvetítők juttatják el hozzánk és ebben a láncban az őrző angyal látja el a mennyei transzformátor szerepét.

1997 búcsú

A csodák "mechanizmusa"

1983.október 31-én történt, Mindenszentek előestéjén. Hazafelé ballagva, 40 Forinttal a zsebemben töprengtem azon, hogy fogom a másnap esedékes heti ebédbefizetést megoldani a munkahelyemen, amelynek összege akkoriban 55 Ft volt. Bár az 55 Ft-ot félretettem erre a célra, utolsó pillanatban valamelyik gyerekek füzetét kellett venni és így a költségvetés összeomlott. A családi kassza hóvégi mélyponton állt, így csupán két lehetőség maradt: vagy kiveszek pénzt az OTP-ből a hiányzó 15 Ft kedvéért, vagy másnap - szegyz szemre - kölcsön kérek 15 Ft-ot valamelyik kollégámtól.

Ekkor egy belső hang szólalt meg hirtelen: "Apostolaimhoz hasonlóan te is az én szőlőmben dolgozol. Most megmutatom neked szeretetemet. Teszek veled egy egészen kis csodát. **HISZED-E ???**" Ez utóbbi kérdés olyan erővel és határozottsággal szegeződött nekem, mint egy áramütés. A másodperc tört része alatt megértettem, hogy bensőmben Jézus szavát hallom. Hirtelen nagy boldogság töltött el és válaszoltam: "Uram, Te tudod, hogy én hiszek Benned csodák nélkül is, mindazonáltal tedd velem, amit akarsz. Készen állok. Hiszem, hogy csodát teszel." A hit valósággal felizzott bennem, éreztem, hogy száz százalékosá és sziklaszilárdá válik, olyanná, mint még soha. Akkor megint megszólalt a benső hang: "Most menj oda a közeli újságos bódéhoz és vegyél egy borítékos sorsjegyet".

Adott pénzügyi helyzetemben magamtól nem vetemedtem volna ilyen könnyelműsége. De hagytam, hogy a benső hang irányítson. Odamentem és válogatás nélkül kiemeltem egy sorsjegyet a sok közül. Minden

kétkedés nélkül megéltem a teljes bizonyosság tudatát. Sejtés helyett TUDTAM, hogy az a sorsjegy valamit tartogat a számomra. 20 Forintot nyertem. Pontosan annyit, hogy a sorsjegy 5 Ft-os árát levonva, 15 Ft-tal kiegészüljön a kassza és meglegyen másnapra az ebédbefizetéshez szükséges 55 Ft.

Külső szemlélő számára az egész történet természetes úton megmagyarázható és egyáltalán nem számít csodának. Bárkivel megeshet, hogy a statisztikai valószínűség törvénye szerint kihúz akármilyen nyereményösszeget, nemhogy egy csekélyke húszforintost. Ám ami történt, az mégis csoda volt, mert Isten ebben az esetben *megállította a statisztika törvényének malomkerekeit és a valószínűség elve helyett az előre meghirdetett és hitre alapozott bizonyosságot érvényesítette.*

A történetek nyomán sok mindent megértettem a csodák "mechanizmusából":

Mindenek előtt azt, hogy Isten szeretetből fakadó szánalomból bárkit kiválaszthat csodatételének alanyául, függetlenül attól, hogy az illető szerencsétlen bűnös, vagy az életszentség daliája. A csoda nem kitüntetés, hanem testi-lelki segítség annak, akinek Isten szánja.

Megtapasztaltam, hogy a csoda létrejöttéhez sziklaszilárd hitre van szükség. Korábban, a Szentírást olvasva mindig úgy tűnt, hogy Jézus csupán el akarja terelni a figyelmet csodatevő szerepéről azzal, hogy a csodák alanyainak hitére appellál és azt hangsúlyozza. Például a vérfolyásos asszony meggyógyításakor így szólt: "Bízzál leányom, a hited meggyógyított". (Mt.9,22). A két vaknak felteszi a kérdést: "*Hiszitek, hogy meg tudom tenni?*" "Igen Uram", felelték. Erre megérintette a szemüket és így szólt: "Legyen hitetek szerint!" Nyomban megnyílt a szemük. (Mt.9,28-29). Hitét látva gyógyítja meg szolgáját, és még hosszan sorolni lehetne. Ma valószínűleg átérzem, hogy a szilárd hit a csoda elengedhetetlen előfeltétele.

Világossá vált az is, hogy akiket Isten benső hangon keresztül megszólít, azok a Szentlélek útján bizonyosságot nyernek az általuk kapott isteni üzenet valódiságáról. Észreveszik, hogy nem saját gondolataik sodrásából fakad mindaz, aminek birtokába jutottak. Személyiségük függetlenségét teljes mértékben megőrzik ezalatt, sőt, gyakran párbeszédbe kerülnek Istennel. Az isteni üzenet vétele nem passzív révület terméke, mint ahogy sokan gondolják, hanem legtöbbször az Isten és az ember közti párbeszéd eredménye. Amikor Gábor angyal bejelenti Máriának, hogy "Gyermekeket fogansz, fiút szülsz és Jézusnak fogod nevezni", akkor Mária visszakérdez: "Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek?" (Lk.1,31-34). Egy másik példa az, amikor Ábrahám alkudozik Istennel azon, hogy hány igaz emberért kegyelmezne meg Szodomának és Gomorrának. (Isten végül 50 igaz helyett már 10 igaz kedvéért is hajlandó lett volna megkegyelmezni).

A csodát magát mindig csak Isten teheti meg. "Csodatevő szentek" nincsenek - ők csupán közvetítők lehetnek a csodának. De mivel kedvesek Isten előtt és hitük sziklaszilárd, csoda iránti kérésüket Isten könnyen meghallgatja. Amikor a jeruzsálemi templom Ékes-kapujánál a bénán született ember alamizsnáért nyújtja a kezét Péter apostol felé, Péter megszanja, de tehetetlennek érzi magát, hiszen nincs miből adnia. A csodák "mechanizmusa" szerint azonban a másodperc tört része alatt megkapja Istentől a csodatevő közvetíthetőségének benső üzenetét és már ennek tudatában fordul a béna emberhez: "Aranyom, ezüstöm nincs, de amim van, neked adom: a názáreti Jézus Krisztus nevében állj fel és járj!" (ApCsel 3,6).

Ennyit a felejthetetlen jézusi párbeszédéről és az általa "apró csodának" mondott esemény tanulságairól, amelyekkel Ő egy életre gazdagabbá tett. Egy évvel később világkongresszusi plénum előtt kaptam európai nívódíjat egy cikkemért, de ennek az elismerésnek az öröme teljesen elhalványult ahhoz képest, amiben 1983. október 31-én volt részem.

Sokan megkérdezhetik: Kik számára és miért tesz Isten csodát? A választ legjobban talán századunk nagy életszentség hírében álló misztikusától, Páter Pio-tól kaphatjuk meg:

"A csodák bonbonok, amelyekkel az Atya a szentség ösvényére csalogatja a lelkeket, ahol a sívár kereszt található". A csodák célja, hogy az embereket keresztjük felvételére serkentsék. Akik felvették keresztjüket és a szentség útján járnak, azok számára többé fölösleges a csoda.

1997 karácsony

Csillagjárás

1957 április 2-án történt. Langyos tavaszi este borult az elcsöndesedő szegedi utcára. Későre járt, 11 óra is elmúlt már. Édesanyám aznap délben 3 napos iskolai kirándulásra utazott kísérő tanárként Budapestre, így testvéremmel kettesben voltunk otthon. Éppen lefeküdtünk, amikor hosszú csöngetés riasztott ki az ágyból. Rendőrség! A kapuban két rendőr állt, engem kerestek. Öltözzek fel gyorsan, 5 percet adnak rá. Előzetes

letartóztatás. De hát miért? Azt ők nem tudják, majd a kihallgatáson kiderül. Gyors búcsút vettem riadt öcskösömtől és néhány perc múlva már az utca kövezetét róttam egyenruhás kísérőimmel. Meglepetésre nem hármásban voltunk: két másik egyetemista fiatalembert már "begyűjtöttek", egyikőjük Bitó Jancsi évfolyamtársam és barátom volt. Az egyetemi kollégium kapuja előtt megálltunk, ahol két újabb hallgatót vettek pártfogásukba a rendőrök. Aztán a 7 főre duzzadt menet végigbotorkált a városon. A híres-hirhedt Csillag börtön fekete vaskapuja előtt álltunk meg legközelebb. Becsöngettek. A kapu megnyílt, majd automatikusan bezáródott mögöttünk. Odabenn az őrség átvett minket a rendőröktől. Közölték, hogy előzetes letartóztatásunk hat hónapig is eltarthat. Vallomásunktól függ, hogy mi lesz a további sorsunk. Két újabb vaskapun keresztül, amelyek mindegyikét riasztóberendezés és farkaskutya őrzött, hosszú börtönfolyosóra kísérték bennünket. Bitó Jancsival egy kétszemélyes cellába kerültem. Emeletes ágy, szalmazsák, pokróc, vizes vödör, kübli. Ennyiből állt a berendezés. Lepedőt nem kaptunk. A szalmazsákon és a rajta fekvő zsákpárnán több tenyérnyi vérfolt árulkodott arról, hogy a cella előző lakóit alaposan összeverték. Jócskán elmúlt éjfél, amikor Jancsival "nyugovóra" térhettünk.

Sejtettük már, hogy miért kerültünk ide. Hajdan mindketten piarista diákok voltunk és az államosítás után kedves cserkészvezetőnk, Kovács Mihály tanár úr vezetésével egészen 1954-ig minden nyáron "illegális" hittan-táborokon vettünk részt, évközben pedig kiscsoportos hittanórákat tartott többek között nekünk is. 1955-ben letartóztatták és 8 hónapra elítélték az ifjúsággal való tiltott foglalkozás miatt. 1956 szeptemberében szabadulva meglátogatott minket és elmondta, hogy a "hivatalos szervek" mindent tudnak rólunk. Ha netán minket is kihallgatnak, nyugodtan mondjunk el mindent úgy, ahogyan volt, hiszen nem voltunk "összeesküvők", foglalkozásaink célja az evangéliumi értékek magunkévá tételén túl mindig is az volt, hogyan kell és lehet egy keresztény embernek békésen, de megalkuvás nélkül, értékeit megőrizve beilleszkednie egy életre a vele szemben más elvárásokat támasztó és más értékrendet valló szocialista társadalomba. Miska bá '56 szeptemberi szavai a közelgő októberi forradalom forgatagában feledésbe merültek, a "hivatalos szervek" azonban - úgy látszik - nem felejtették el, hogy az ő tanítványait, köztük minket is, vallomásra bírjanak.

Másnap reggel az örök áttelepítettek bennünket egy nagy közös fogolyterembe, ahol körülbelül tizen-tizenketten lehettek, de csak éppen hogy leraktuk személyes motyóinkat, máris elvittek minket vallomástételre. Jancsit is, engem is külön bedugtak egy-egy üres cellába. Papírt, tollat nyomtak a kezembe, meg vagy harminc kérdést, amelynek a fele a Kovács tanár úrral kapcsolatos "klerikális múltunkra" vonatkozott, a másik fele pedig arra, milyen 56-os "ellenforradalmi tevékenység"-ben vettünk részt vagy tudunk róla. A kérdések első felére részletesen leírtam mindazt, amit Miska bától úgyis tudtak már, a második kérdéscsoportnál pedig megkockáztattam a teljesen nemleges választ, feltételezve, hogy amiben részt vettünk, arról nem tudnak. Ráadásul az forradalom volt és nem ellenforradalom, ezért hát úgy érveltem magamban, hogy a rosszul feltett kérdésre nem is jár érdemi válasz. Délben utolsó cseppig elfogyasztottam a csajkában beadott krumplihéj levest. Délután 4 órakor jöttek írásos vallomásomért, majd visszavittek a közös fogolyterembe. Jancsit valamivel később hozták máshonnan.

Életem egyik legmegindítóbb élménye volt megtapasztalni azt az együttérzést, amivel a közös fogolyterem lakói fogadtak, miután reggel óta csak most láttak viszont a baljóslatú kihallgatás után. A társadalom minden rétege képviselve volt közöttük, mégis szinte közös szívdobbanással, aggódva szorosan körém gyűltek és túláradó segítőkészséggel érdeklődtek: Mit csináltak magával ilyen sokáig? Megverték? Kínózták? - Valamelyik szalmazsákból előkerült egy kis üveg pálinka és odanyújtották: Igyék egy kortyot! - Csak akkor nyugodtak meg, amikor látták, hogy ép minden tagom és nem szorulok segítségre.

Harmadik nap délután Jancsival együtt felvittek a börtönirodára, ahol két detektív fogadott minket. Leültettek, majd az egyik cigarettára gyújtott és jelentőségteljesen nekilátott a mondókájának: Írásos vallomásunkat elfogadták. Remélik, tudatában vagyunk annak, hogy nagyon veszedelmes államellenes bűncselekménynek voltunk a részesei a tiltott hittanórákon és táborokon való részvételünkkel és azzal a világnézettel, hogy idegen testként épülünk bele észrevétlenül a szocialista társadalomba. - Ám lássuk Pártunk és Kormányunk nagylelkűségét velünk, megtévedt ifjakkal szemben: ma, április negyedikén, felszabadulásunk ünnepén szabadon engednek bennünket. - A másik detektív még megkérdezte, mikor esedékes tanulmányaink befejezése az egyetemen, majd jelentőségteljesen hozzátette: "még találkozhatunk". (Szerencsére sohasem találkoztunk többé).

Pár perc múlva kívül találtuk magunkat a börtönkapun. Harmadnapos szakállal, gyűrött hétköznapi ruhában, fillér nélkül a zsebemben osontam hazafelé. Az utcán ünneplőbe öltözött, jól fésült emberek jöttek szembe, kismamák babakocsit tolvá napoztatták kicsinyeiket a virágillatos tavaszi légáramban. *Most éreztem igazán, milyen hatalmas kincs a szabadság! És ezt csak azok tudják, akiket egyszer már megfosztottak tőle.* Hazaérve megkönnyebbülten tapasztaltam, hogy édesanyám még nem tért vissza a 3 napos iskolai kirándulásról, így csak este tudta meg, hogy időközben én is kirándultam egyet.

Három nappal később Beethoven: Fidelio c. operáját adták elő a szegedi színházban. A megnyílt börtönkapu jelenete a karjaikat vágyakozóan fény felé nyújtó rabokkal - olyan volt, mintha magam is köztük lennék. Mély szolidaritást éreztem a Csillag börtönben maradt rabtársaimmal és mindazokkal, akik szerte a világon börtönökben és táborokban sínylődvé üldözést szenvednek az igazságért. Nekem csak 3 nap jutott ebből, de gazdagabb lettem tőle. Jézus szeretetből megízleltette velem az Ő nevéért való üldöztetésnek egy cseppjét - talán azért, hogy megpróbáltatásom csekélységén szégyenkezve képes legyek átérezni Miska bá és a hozzá hasonló sokak áldozatának igazi nagyságát.

1998 húsvét

A természeti törvények mögött rejtőzködő Isten

1981-ben a világ egyik vezető meteorológiai központjában az akkori idők legnagyobb teljesítményű Elliot számítógépe napokon át dolgozott egy 23 változós bonyolult egyenletrendszer megoldásán, amellyel a földi légkör kialakulásának 4 és fél milliárd éves történetét próbálták modellezni. A kérdés az volt, hogyan alakulhatott ki a hatalmas Világmindenségben talán egyedülálló módon az az oxigén-légkör, amely számunkra az élet lehetőségét jelenti. Modellezték a Nap sugárzási intenzitását és spektrumának összetételét, a földi be- és kisugárzást, az óceánok és szárazulatok hőmérsékletét, a légnedvesség és légnyomás alakulását, a fotoszintézis megjelenésével az ősi széndioxidból, metángázból és ciánból álló légkör összetételének változását, az oxigén felhalmózódás ütemét. Kiderítették, hogy az oxigénfogyasztó állati élet "éppen jókor" jelent meg a földön ahhoz, hogy a túlzott oxigénfeldúsulást megakadályozza, ami gátat vethetett volna az élet további kibontakozásának.

Dr. Marx György akadémikus drámáinak nevezte a modellezési folyamatot. Az óriás számítógép szinte percenként állt le azt jelezve, hogy a beadott modellezési paraméterek mellett a Földnek hol a hőhalál, hol a fagyhalál állapotában kellett volna kikötnie. Folyton változtatni, finomítani kellett a bemenő adatokat. Végül kiderült, hogy a mai légkörállapot kialakulásához a 23 jellemző mindegyikének egymással összhangban 4 és fél milliárd éven keresztül gyakorlatilag 1 % tűréshatáron belül kellett maradnia egy hegygerinchez hasonlítható borotva-éles "paraméter-mesgye" mentén, amelytől jobbra és balra a hőhalál, illetve a fagyhalál mélysége tátongott. Visszatekintve, annak valószínűsége, hogy a fejlődés az egyensúlynak ezen a szűk ösvényén végig tudott menni és ma létezőnk, annyi, mint a földgolyót átfúrva, keresztül löni a lyukon anélkül, hogy a golyó közben érintené a lyuk falát.

Ha a természet törvényeiből adódó fizikai folyamatok valószínűsége alapján próbáljuk létünk spontán fejlődését feltételezni, zsákutcába jutunk. Kiderült, hogy a hatalmas Világmindenség nem elég nagy és öreg ahhoz, hogy ez a fejlődés akár egyetlen egyszer is valahol a magára hagyott mindenségben a siker legcsekélyebb reményével lejátszódhatott volna. A modellezőknek rá kellett döbenniük, hogy a természet törvényeinek álarcá mögött, a valószínűség kulisszái mögé bújva, azok mélyén, kitapintható módon ott rejtőzködik az isteni Gondviselés céltudatos irányító szerepe, amire Földünk mai arculatának valósága és létünk a bizonyíték.

A felületes ember hajlamos megelégedni a jelenségek érzékelhető szintjének megtapasztalásával, ami közvetlenül a szemébe ötlük. Isten azonban elrejtőzik a felületes szemlélők elől. Arra buzdít minket, hogy keressük meg és fedezzük fel Őt a dolgok mélyén, mint az elásott kincset. Akik veszik a fáradságot, hogy megkeressék Őt, jutalmul megkapják a nagyszerű felfedezés örömét.

1998 karácsony

Gondolatok a bibliai őstörténethez

Az újkori bibliatudomány az ember teremtéséről szóló szentírási történetet egészében jelképes isteni üzenetként kezeli, szinte már megkérdőjelezve őszüleink, Ádám és Éva valóságos történelmi létezését is, holott erre Jézus szavai és az újszövetségi szent írók (mindenek előtt Szent Péter és Szent Pál) számos helyen kétséget kizáróan utalnak. Tény, hogy az őstörténet tele van nehezen megfeythető jelképekkel és eseményekkel, és nehéz megítélni, mit kell a hit fényénél szó szerint elfogadnunk belőle, mégis úgy tűnik, hogy a modern kor értékén alul becsüli annak tartalmát. Pedig éppen a modern kor új biológiai ismeretei nyújthatnak alapot a teremtéstörténet több szimbolikus eseményének újszerű megvilágítására és ezzel tartalmának felértékelésére.

Vizsgáljuk meg közelebbről, mit mond az emberré válásról maga a Szentírás. A Teremtés Könyvében arról tudósít bennünket, hogy miután Isten megteremtette Ádámot, így szólt:

"Nem jó az embernek egyedül lennie. Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő." ... "Ezért az Úristen (mély) álmot bocsátott az emberre, s mikor elaludt, kivette egyik oldalcsontját, s a helyét hússal töltötte ki. Azután az Úristen az emberből kivett oldalcsontból (oldalbordából) megalkotta az asszonyt és az emberhez vezette" (Ter 2,18-22).

Éva teremtésének ez a leírása természetesen jelképes és azt fejezi ki, hogy az emberiség egyetlen őstől származik, de hogy mit fed a jelkép pontosan, az máig nyitott kérdés. A 20. század második felének kellett eljőnie ahhoz, hogy a modern génelmélet fényében megkíséreljük megvilágítani a jelkép tartalmát. *Miért éppen az oldalcsont, vagy oldalborda vált a kinyilatkoztatásban foglalt üzenet jelképévé?*

Ma már tudjuk, hogy az élő sejtek magvában kromoszómák hordozzák a fajra jellemző kódolt tulajdonságokat és gondoskodnak arról, hogy az élő szervezet e tulajdonságokkal fejlődjen ki. Az emberi sejtmagvak kromoszómaiban 23 pár (összesen 46) információ tároló gén foglal helyet, amelyeket a sejtosztódás fázisában mikroszkóp alatt bordázatos elrendezésben úgy láthatunk, *ahogy azt az ábra mutatja*. A 46 gént tartalmazó kromoszómában 23 apai eredetű, a másik 23 pedig anyai eredetű.

Kivételt képeznek a férfi és női ivarsejtek, amelyeknek a magjában a kromoszóma nem 46, hanem csak 23 gént tartalmaz, vagyis az ábrán látható bordázat apai illetve anyai felét külön-külön. A megtermékenyítéskor a női és férfi ivarsejt egyesül és az új egyed sejtjeinek kromoszómaiban az apai és anyai gének párba lépnek egymással. *Az "oldalborda" ebben az értelmezésben tehát nem más, mint a férfi hímvarsejtjének kromoszómája.*

Ha ez így van, akkor a Teremtés könyvének szerzője szemléletes, természettudományos hűségű látomásban kapta meg Istentől az ember teremtésére vonatkozó kinyilatkoztatást, amit azonban a kor ismereteinek szintjén csak az "oldalborda" hasonlattal tudott kifejezni.

Tovább göngyöltve a gondolatsort - a fenti bibliai idézet üzenete az alábbi módon értelmezhető:

Ádám egy előemberi közösség szülöttjeként, társtalanul lépett a világtörténelem porondjára, mint a halhatatlan lélekkel felvértezett emberi nem, a homo sapiens ősatya. De mivel nem talált magához hasonló társat, átmenetileg visszasüllyedt az előemberi közösség szintjére és ott nemzette Évát. Ezt fejezheti ki a Szentírás, amikor azt mondja, hogy "Az Úristen (mély) álmat bocsátott az emberre, és amikor elaludt, kivette egyik oldalcsontját ... aztán az emberből kivett oldalcsontból megalkotta az asszonyt". *A (mély) álom az előemberi közösségbe való tudattalan visszasüllyedést, az oldalcsont kivétele pedig - a génelmélet fényében - Éva Ádám által való nemzését jelentheti.* Ha belegondolunk, a Biblia csodálatos finomsággal fejezi ki mindezt.

Éva tehát egy homo sapiens és egy, a homo sapienshez biológiai értelemben már nagyon közel álló fajta előember gyermekeként homo sapiensnek születhetett. Hasonlóképpen feltehető, hogy az első emberpár, Ádám és Éva gyermekei nem csak egymás között házasodtak, hanem előemberi környezetükkel is úgy, hogy utódaik már mind homo sapiensek lettek. Vagyis az első emberpár utódai a hozzájuk biológiailag közel álló előemberi környezet kovászaivá válhattak és azt nemes oltással világszerte fokozatosan beolvaszthatták a homo sapiens fajba. Valószínűleg erre utal a Teremtés Könyvének (6,1-4) szakasza, amely az "Isten fiainak" és az "emberek lányainak" összeházasodásáról beszél, ahol az Isten fiain Ádám és Éva leszármazottait, az emberek lányain pedig feltehetőleg az előemberek lányait érthetjük: "Óriások éltek akkor a földön (és később is), amikor az Isten fiai az emberek lányával összeházasodtak és ezek gyermekeket szültek nekik. Ezek a régi idők híres hősei" (Ter 6,4).

Sokakban felmerülhet a kérdés, hogy ha így történt, vajon mikor történhetett mindez? Ennek vizsgálata mindenképpen a természettudományok és a régészet dolga. Valószínű, hogy a mai ember - a halhatatlan lélekkel felruházott homo sapiens - kb.100.000 éve lépett a történelem porondjára Ádám és Éva személyében, de azt biztosan állíthatjuk, hogy nyomai a mai Izrael területén már legalább 40.000 éve megtalálhatók.

Különös figyelmet érdemel még az előbbi bibliai idézetben az óriások megemlézése. A bibliatudomány ezzel sem tud mit kezdeni. Tulajdonképpen nem tartoznak bele a Ter(6,4) mondanivalójába, csupán háttér információként esik szó róluk: abban az időben történt, hogy az Isten fiai az emberek lányával összeházasodtak amikor *egyébként* óriások éltek a földön. *Kik lehettek ezek az óriások?*

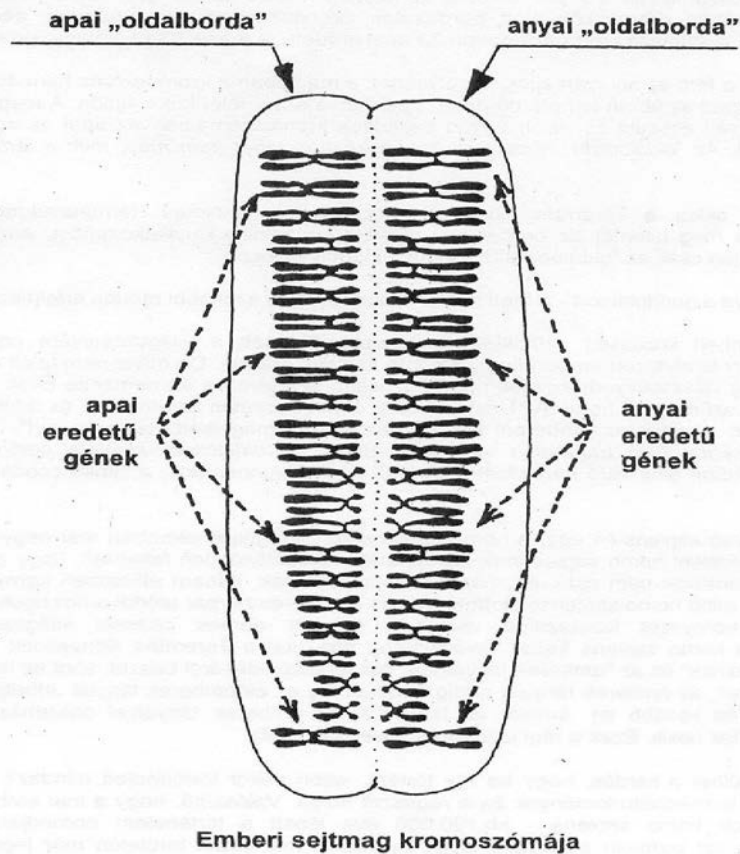
Az ősrégészet tanúsága szerint a neandervölgyi őseembernek nevezett előember robusztus termetű, nagy fizikai erejű, de a homo sapienshez képest összehasonlíthatatlanul gyengébb értelmi képességű külön faj volt, amely hosszú időn keresztül harcban állt a homo sapiensszel, míg végül az utóbbi teljesen fölébe kerekedett. A neandervölgyiek utolsó maradványai 30.000 évvel ezelőtt a mai Gibraltár vidékén végleg kipusztultak. Lehetséges, hogy a Teremtés Könyve órájuk céloz, és akkor ez azt jelenti, hogy *a Ter(6,4) eseményeit 30.000 évnél régebbre kell datálnunk.*

Végül meg kell jegyezni, hogy a mai tudomány "őseember" illetve egyáltalán "ember" fogalma nem

üdvörténeti kritériumokra épül és nincs összhangban a halhatatlan lélekkel rendelkező valódi, bibliai

értelemben tekintett ember fogalmával, ami sok félreértés és vita forrása napjainkban, amikor az ember megjelenésének időpontját próbálják meghatározni. A tudomány által "jávai majomember"-nek, "pekingi ősember"-nek, "neandervölgyi ősember"-nek, stb. nevezett és kihalt fajok üdvörténeti szempontból majdnem bizonyosan még mind halhatatlan lélek nélküli előemberek voltak.

1999 húsvét

Determinizmus vagy szabad akarat?

A Szentírás számos helyen beszél Isten választottairól. Különösen szembe ötlőek Jézus szavai: „Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak.” (Mt.22,14). Időről időre akadtak Szentírás magyarázók, akik ebből arra a következtetésre jutottak, hogy Isten eleve elrendelte minden ember egyéni sorsát, és ettől függ, hogy üdvözülni fogunk-e vagy sem. Aki nincs rajta Isten választottainak listáján, annak sorsa már meg van pecsételve, akármit tesz is itt a földön. Ez a determinista nézet szöges ellentétben áll a valósággal. Tény, hogy Isten mindentudása folytán előre ismeri minden ember végső sorsát, de annak alakításából nem zárja ki az emberi szabadakaratot, sőt éppen attól teszi függővé végső sorsunkat. Isten személyválogatás nélkül hívott meg és vár mindenkit országába, ahogy erre Szent Pál a Rómaiakhoz írt levelében utal. (Róm 2,11).

Hogyan lehet mégis, hogy Istennek vannak választottai? - hiszen ez kivételezésnek tűnik. A megoldáshoz ki kell lépnünk földi világunk idő-burkából és gondolatban átlépve annak határait, be kell lépnünk Isten időtlen Örökkévalóságának világába, amely földi pályafutásunk idő-burkát „minden irányból” körülveszi. Születésünktől kezdve ebben az időburokban élünk, amelyben Isten hozzájárulásunk nélkül megteremtett ugyan, de szabad akaratunk hozzájárulása nélkül nem üdvözít minket. Sorsunkat az Ő segítségével magunk alakítjuk halálunkig, amikor is az időburok határán át belépünk az Örökkévalóságba és Isten színe elé járulunk ítéletre.

Isten az ő mindentudása folytán „előre” látja, hogy milyen lesz az ítélet és ennek alapján veszi fel az arra érdemeseket választottainak listájára, anélkül, hogy szabad akaratunk földi érvényesítését bármiben is korlátozná. Az Örökkévalóságban azonban nincs földi értelemben vett idő, ezért a választottak listája független a mi földi időnk múlásától és ha úgy tetszik, akkor „már” rendelkezésre áll Isten számára.

.1999 búcsú

Jézus mennybemenetele

Jézus mennybemeneteléről a Szentírás röviden ad hírt számunkra: Az Úr a feltámadása utáni negyvenedik napon is megjelent tanítványainak, együtt evett velük és megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéreteré, amely szerint majd Szentlélekkel fognak megkeresztelkedni. ... „Azután, hogy ezeket mondta, a szemük láttára felemelkedett és egy felhő fedte el úgy, hogy tovább nem láthatták. Amint merőn nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi termett mellettük fehér ruhába öltözve és megszólította őket: Galileai férfiak! Mit álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki közületek az égbe emelkedett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment.” (ApCsel 1, 9-11).

A történetek sokkal bővebben tárulnak elénk Isten szolgája, a Jézus 5 szent sebét viselő Ágoston-rendi apáca, Emmerich Katalin (1774-1824) látomásai alapján:

A mennybemenetel előtti éjjel Jézus a Szűzanyával és a 11 apostollal az Utolsó Vacsora házának belső termében találkozott. A tanítványok és szent asszonyok az oldalcsarnokokban imádkoztak. Az apostolok ünnepi öltözkűben voltak. A teremben ott állt az Utolsó Vacsora asztala, rajta a húsvéti kenyér és a kehely. Jézus – mint nagycsütörtökön – kenyeret és bort változtatott át. Amint oda nyújtotta nekik az Oltárszentséget, úgy láttam, mint világító testet – mondja Katalin – és Jézus szavai a bor átváltoztatásakor piros sugárként folytak bele a kehelybe. Amint pirkadt, Jézus a 11 apostollal elhagyta az Utolsó Vacsora termét. A Szűzanya szoroson mögöttük haladt, majd a tanítványok serege követte őket. Végig vonultak Jeruzsálem utcáin, ahol még minden alvó és csendes volt. Jézus végigment velük szenvedésének útján, hogy tanítással és emlékeztetéssel életszerűvé tegye bennük a Megváltás beteljesedésének tudatát. Minden olyan helyen, ahol szenvedésének egy jelenete lejátszott, elidőzött néhány pillanattal, tanítást adva prófétai jövendölések beteljesedéséről és megvilágítva számunkra a hely jelentőségét. A zsidók sok helyen árkokat, kőhalmokat, vagy egyéb akadályokat állítottak a hely tiszteletének megzavarására. Jézus megparancsolta az őt követő tanítványoknak, hogy előre menve távolítsák el az akadályokat. A tanítványok ezt gyorsan végre is hajtották mindenütt, majd engedték Őt magát előre menni. A Kálvária hegyére vezető kapu előtt letértek az útról egy fákkal borított kellemes területre, amely imahely volt. Itt Jézus leült velük, tanította és vigasztalta őket. Közben feljött a nap és szívük egy kissé megkönnyebbült. Úgy tűnt számunkra, mintha Ő még jócskán velük maradhatna. A hívők újabb seregei csatlakoztak hozzájuk – de érdekes módon egy nő sem akadt közöttük. Az imahelyet elhagyva Jézus ismét visszatért az útra, amely a Kálváriahegyre és a Szent Sírhoz vezetett, de nem ment el egészen odáig, hanem a város körül az Olajfák hegye felé vette útját. Ezen az úton is voltak akadályok Jézus tanítási és imahelyein, amelyeket a tanítványok eltüntettek. (Ehhez szerszámokat a környező kertekben találtak). Az Olajfák hegyén Jézus megállt a sereggel egy különösen kellemes, hűvös helyen, ahol szép magas fű nőtt. Az embertömeg itt már olyan nagy volt körülötte, hogy azt többé nem tudtam megszámlálni – mondja Katalin. (Valószínűleg ez volt az az alkalom, amikor Jézus több, mint 500 embernek jelent meg a Szentírás szerint). Itt az Úr igen hosszan beszélt nekik, úgy, mint aki tanítását lezárja és búcsúzni készül. Sejtették, hogy az elválás órája közel van, mégis azt hitték, hogy a hátralévő idő még nem annyira rövid. Aztán Jézus tovább indult a Getszemáni kert irányában, majd fel az Olajfák hegyén. Azt a helyet, ahol Őt elfogták, elkerülte. Az embertömeg követte őt különböző utakon, átgázolva sövényeken és kerítéseken. Jézus mozgása egyre gyorsult, teste egyre inkább világítóvá vált. A tanítványok siettek utána, de nem tudták utólrinni. Amint a hegy csúcsára ért, úgy fénylett, mint a nap. Az égből leereszkedett hozzá egy világító kereszt, amely szívárvány színekben tündökölt. Az utána igyekvők széles körben állva szinte megvakultak. Jézus teste fényesebben világított, mint a glória a feje körül. Bal kezét a melle elé téve és jobb kéz felé körbe fordulva, felemelt jobbájjal *megáldotta a világot*. A tömeg mozdulatlan csendben állt. Mindenki áldást kapott. Az áldást Jézus nem úgy adta, mint a rabbik (kifordított tenyérrel), hanem úgy, ahogy később a keresztény püspökök szokták. Az egész világra adott áldását nagy örömmel éreztem – mondja Katalin, majd így folytatja:

„Ezután a fentről áradó fény Jézus saját fényével összeolvadt, majd láttam, hogy az Ő alakja a fejtől kezdve ebben az égi fényben feloldódik és mintegy fölfelé eltűnik. Olyan volt, mintha az egyik fényes nap a másikba behatolna, mintha egy szikra a lángban lebegne. Olyan volt, mint amikor valaki délben a tűző napba belenéz, de annál még fehérebb és világosabb. Amikor már Jézus fejét nem láthattam, lábait még fénylően ki lehetett venni, egészen addig, amíg végleg el nem tűnt az égi fényben. Megszámlálhatatlanul sok lelket láttam mindenfelől ebbe a fénysugárba belépni és az Úrral együtt fölfelé eltűnni”.

„Néhány pillanat múlva, amikor a fényes ragyogás valamelyest csökkent, az egész gyülekezet a legnagyobb csendben és a legváltozatosabb lelki megindulással mereven tekintett föl a fényjelenségre, amely még sokáig eltartott. Ebben a fényben két alakot láttam – kezdetben kicsinek, majd egyre nagyobbak – akik lejöttek fönről, hosszú fehér köntösben, bottal a kezükben, mint a próféták. Beszéltek a tömeghez, hangjuk

harsonaként zengett. Úgy tűnt nekem, hogy hangjukat Jeruzsálemben is hallhatták” . (A Szentírás szerint ők hívták fel a tömeg figyelmét arra, hogy Jézus úgy fog ismét eljönni, ahogy eltávozott. Érdemes megjegyezni, hogy a tömeget „Galileai férfiak!” megszólítással illették, ami összecseng a látomással, miszerint Katalin a Szűzanya kivételével őket nem látott a tömegben).

Az Olajfák hegyének csúcsán, ahonnan Jézus eltávozott, volt egy kőlap. Erre állt föl és beszélt, még mielőtt megáldotta a világot. Lábainak talplenyomata a kőbe benyomódva ott maradt és egy másik kővön a Szűzanya egyik kezének lenyomata is. Már dél is elmúlt, mire az egész tömeg eloszlott. Az apostolok és a tanítványok nagyon elhagyatottnak érezték magukat, de a Szűzanya nyugodtsága és Jézus szavaiba vetett teljes bizalma vigasztalásul szolgált számukra. Megértették, hogy Jézus meghagyása szerint a Szűzanya marad számukra a közvetítő, az anya és a velük együtt szenvedő társ.

Forrásanyag: Anna Katharina Emmerich: Das arme Leben unseres Herrn Jesu Christi. Die Himmelfahrt. Paul Pattloch Verlag, Aschaffenburg, 1974. 5.kiadás.

2000. húsvét

Zakeus, a dzsentlemen

Március 24-én, a nagyböjti lelkigyakorlat utolsó napján Szerencsés Zsolt atya többször idézte Lukács evangéliumának azt a részét, amelyben Zakeusról, a vámosok megvetett és bűnösnek tartott vezetőjéről esik szó, aki Jézus elé állva megindultan jelentette ki, hogy vagyonának a felét a szegényeknek adja, és akiket megcsalt, azoknak négyannyit ad helyette. (Lk 19, 8). Az akkori és a mai közgondolkodás szerint a Római Birodalom vámosa tisztességtelen ember kellett, hogy legyen, aki gazdagságát csak mások megkárosításával szerezhette, akinek a „vérében volt”, hogy csaljon. Ha azonban nagyító alá helyezzük a Szentírás által idézett Zakeus nyilatkozatot, a kép nem ilyen egyszerű. Feltehető, hogy Zakeus előre megfontoltan és szavahihetően nyilatkozott. Akkor pedig általános iskolai matematika feladat segítségével kiszámolható, hogy ha vagyonának egyik felét a szegényeknek adta, akkor vagyonának a másik fele elegendő kellett hogy legyen az általa megcsaltak négyszeres kárpótlására, azaz vagyonának legföljebb egy nyolcada (12,5 %-a) származhatott csalásból, a többit „becsületes úton” kellett, hogy megszerezze. De mivel nem valószínű, hogy teljes vagyonát utolsó szálig elosztotta, hiszen családjának élnie kellett valamiből később is, feltehető, hogy körülbelül 10 %-ot megtartott magának. Ebben az esetben viszont a megcsaltak négyszeres kárpótlására vagyonának csak 40 %-a állhatott rendelkezésre, következésképpen a csalással szerzett vagyoni hányad „mindössze” 10 %-ot tehetett ki. - Mai szemmel Zakeus valószínű dzsentlemennek számít, hiszen azok a kereskedők és iparosok, akik napjainkban „csak” 10 % erejéig nyomják meg a ceruzájukat, a társadalom tisztességes polgárai közé tartoznak, senki sem vitatja el tőlük „becsülettel” szerzett javaikat. A bűn társadalmi tűréshatára ma sokkal magasabb százalékos szinten húzódik, mint régen. Korunk társadalmának nagystílű vámszedői a tisztességtelen vagyonszerzésben nem olyan szerények, mint Zakeus volt. Adócsalásból, közjavak büntetlen kisajátításából, kábítószer kereskedelemről, fekete pénzek tisztára mosásából, a törvények joghézagainak lelkiismeretlen kihasználásából hatalmas vagyonok nőnek ki a földből nap mint nap, amelyek sokszor 100 % erejéig bűnös eredetűek. Vajon milyen ítéletet vonnak magukra ezek a vámosok, ha a Szentírás Zakeust bűnősként állítja elének?

2001 húsvét

Üdvösségünk egyetlen lehetséges kulcsa

Körülbelül 15 éve annak, hogy a Hittudományi Akadémia tanára, Rózsa Huba professzor úr előadás-sorozatokat tartott az albertfalvi közösség számára az Őszövetség tudományos kutatásának eredményeiről. A megváltás témáját körüljárva felvetette a gondolatot, vajon szükséges volt-e Jézusnak feláldoznia magát értünk? Hiszen Istennek csak egy szavába vagy gondolatába került volna, hogy eltörölje az eredeti bűn következményeit valamennyi személyes bűnünkkel együtt és megnyissa előttünk a Mennysország bezárt kapuját.

Emlékszem, valami mélyről feltörő tiltakozás lett úrrá rajtam. Igaz, hogy Isten mindent megtehet, de ez ellenkeznék az Ő végtelen igazságosságával, az általa felállított örök erkölcsi renddel, és akkor csorba esnék az Ő tökéletességén. Márpedig ez ellentmondás, hiszen Isten maga a végtelen tökéletesség, a fénynek árnyéka nem lehet. A Sátán zseniális kelepécét állította az Istennek a bűnbeeséskor, tudván, hogy a Mennysország bezárt kapuját csak az erkölcsi rend feladásával nyithatná meg számunkra elégtétel nélkül, hiszen az emberi nem a saját erejéből képtelen az elégtételre. A Sátán mindenre számíthatott, csak arra nem, hogy Isten az *örök erkölcsi rendet megőrizve* saját magára ölti az emberi természetet és szeretetből felvállalja az elégtételt *helyettünk*, hogy ezzel győzze le az Alvilág hatalmát a halál fölött. Felszólalásra jelentkeztem és elmondtam aggályomat: Isten nem tehetta meg, hogy egy szavával feloldja a bűnbeesés következményeit.

Miért? – csattant fel Rózsa Huba professzor úr. Ugyan kinek tartozik Isten felelősséggel az Ő tetteiért?

- *Önmagának* – tört fel belőlem a válasz a váratlanul jött kérdésre. Magam is csodálkoztam a belülről jött hirtelen válaszon. Aztán eszembe jutott a Szentírás szava: „...abban az órában a Szentlélek majd tudotokra adja, hogy mit mondjatok...”. Hogy aggályomra mit mondott még a professzor úr, arra már nem emlékszem, az előadás folyt tovább. Az óra végén azonban odajött hozzám és elgondolkozva négy szemközt ennyit mondott: „*Megtarthatja magának a nézetét*”.- Igen, úgy vélem, végül is rá kell döbbernünk, hogy minden bizonnyal Jézus keresztáldozata volt az *egyetlen lehetséges kiút* a mi megváltásunkra abból a kelepceből, amelyet a Sátán állított az Istennek.

2001 búcsú

Nappali sötétség

1971 őszén történt. Két éves kubai kiküldetésre készültem az akkoriban egyik vezető híradástechnikai cégünktől. Behívtak a személyzeti osztályra és leültettek egy elkülönített fülkében. Miután közölték velem, hogy valami nagyon fontos dolgot kívánnak tudomásomra hozni, ami szigorú titoktartásra kötelez, elébem tettek egy gondosan adminisztrált titkos rendeletet, hogy a zárt fülkében tanulmányozzam át, majd a csatolt nyilatkozatot írjam alá.

A rendelet arról szólt, hogy a külföldi kiküldetés alatt a vallásgyakorlás nem magánügy, tehát a kiküldött vallásgyakorlás céljából templomot ne látogasson. Különösen veszélyes a gyónás, mert a CIA és más imperialista kémszervezetek a gyóntatószéken keresztül igyekeznek információt szerezni a szocialista országok belső ügyeiről és megpróbálják kémhálózatukba beszervezni az ott tevékenykedő szakértőket. Nagy veszély leselkedik tehát arra, aki meggondolatlanul megszegné a rendelet előírásait. Természetesen templomon kívül is fennáll a megkönyörítés veszélye, ezért ha a kiküldött szakértő bármi módon azt észlelné, hogy megpróbálták behálózni, rögtön jelentse azt a magyar követségnek és kérjen védelmet az effajta zaklatás ellen.

A csatolt nyilatkozat szövege csupán a rendelet tartalmának tudomásul vételét célozta, személyes elkötelezettség vállalására nem szólított fel, ezért aláírtam. Természetesen egy percig sem volt kétséges, hogy úgy sem fogom betartani, ha kell, vállalva a rendelet megszegésével járó retorziót. Egyébként a titkos rendeletek megszegését nyíltan úgysem lehetett büntetni. Ha egy kiküldöttet templomba járás miatt büntetni akartak akkor más ürügyet kellett keresni, ráfogva például, hogy rosszul végzi a munkáját, vagy hogy összeférhetetlen a munkatársaival. Ennek tudatában léptem ki a zárt fülkéből. Az esetleges retorzió kevésbé izgatott, annál mélyebb nyomot hagyott bennem a rendelet megalkotóinak ijesztő szellemi sötétsége. A pokol árnyékában, fényes nappal vakon tapogatózó emberek, akiknek fogalma sincs arról, hogy mi a hit és mi a szentgyónás. Sötét éjszakában élnek közöttünk és nem tudják, mikor botlanak el. Rossz lelkiismeretük a levélrezdüléstől is megretten, tele vannak gyanakvással és félelemmel. Ők az igazán szájalomra méltóak, százszor inkább, mint azok a szenvedők, akik méltók lesznek a Nyolc Boldogság elnyerésére. Az Úr legyen irgalmas hozzájuk, és adja meg nekik a megtérés kegyelmét!

2002 húsvét

Mikor és hogyan zajlott le a Vízözön?

A Bibliatudomány számára napjainkig megfejtetlen kérdés maradt a Vízözön mibenléte és történelmi hitelessége. Sokan pusztá jelképnek tekintik, mint sok mást az ószövetségi Szentírásban, amire eddig nem sikerült kézzel fogható magyarázatot találniuk a könyvtárakat bújó szakembereknek. A 90-es évek közepén véletlen események vezettek a megfejtés nyomára.

Egy gazdag amerikai polgár elsüllyedt régi hajók kincseinek felkutatására adta a fejét, és figyelme a Fekete-tenger felé fordult. Régóta ismert, hogy a Fekete tenger mélyén nincs élet: a legfelső 200 méteres réteget leszámítva a víz mérgező kénhidrogénnel telített, ami az elsüllyedt hajókat meg kellett hogy óvja a biológiai bomlástól. Ha pedig így van, akkor számítani lehet arra, hogy akár több ezer éves hajókat is épségben fel lehet hozni a tenger fenekéről. A békés kutatás korábban azért nem indulhatott meg, mert a Fekete tenger sokáig katonai feszültségektől terhes hadi övezetnek számított. A 90-es évek közepén azután megkezdődhetett a tengerfenék feltérképezése, korszerű kutató hajók segítségével. Amint az általában lenni szokott, a várakozásnak megfelelő kincses zsákmány feltárása egyelőre elmaradt, ellenben 100 m mélyen a tenger színe alatt emberi kéz alkotta kőfalak nyomaira bukkantak. Hogy lehetséges ez? Csak úgy, hogy ott nem volt mindig tenger. Megvizsgálták a Fekete tenger partvonalának üledékeit és azok korát. Megdöbbenő módon az derült ki, hogy a mai partvonal mindössze 7500 esztendővel ezelőtt jött létre. A Fekete tenger tehát Földünk legfiatalabb tengere! Keletkezésére hamar megszületett a kézenfekvő magyarázat. 7500 évvel ezelőtt a Föld a legutolsó jégkorszak utáni felmelegedés tetőpontján állt, a világtengerek szintje az elolvadt gleccserek vizétől csúcsmagasságot ért el. A Fekete tenger eladdig édesvízű tó volt (ahogy ezt a biológiai maradványok tanúsították), amelynek vízszintje 155 méterrel feküdt alacsonyabban a mainál. A tó partján apró ősi települések helyezkedtek el. (Talán ez volt a hajdani Atlantisz?). Ezt a mélyföldet keskeny földnyelv választotta el a Földközi tenger kritikusan megduzzadt

vizétől. Egy viharos esőzés, vagy földrengés elegendő volt ahhoz, hogy a keskeny földnyelv átszakadjon, és a Földközi tenger vize – minden képzeletet felülmúló tombolással – rázúduljon a tóra és a tavat körülvevő mélyföldre. Az áttörés maradványa a mai Boszporusz tengerszoros, amelyen át – a számítások szerint – 900 km/óra sebességgel robajlott keresztül az áradat, hogy egy – a Kárpát-medencénél kétszer nagyobb - területen mindent hullámsírba temessen. Ez volt tehát a Vízözön, amelyből egyedül Noé és családja menekült meg 7500 évvel ezelőtt, azaz Krisztus előtt 5500 táján, megpillantva az Ararát hegyének vízből kiemelkedő csúcsát.

Elgondolkoztató, hogy a Vízözön történetét nem csak a Szentírás őrzi, hanem a Fekete tengert környező keleti népek hagyománya is, mindenek előtt a híres Gilgámesz eposz, ami azt a döbbenetes tanulságot hordozza számunkra, hogy a történelem előtti idők ködbe vesző távlatában megesett szörnyű kataklizma emléke hosszú évekredekken keresztül nemzedékről-nemzedékre szállva képes volt fennmaradni. Mindez arra int, hogy a népek ősi hagyományai nem a képzelet szüleményei, azok sokkal nagyobb hitelt érdemelnek, mint ahogy manapság a tudomány kezeli őket. Így például a Kr.e. 4000 tájára datált Arvisura, a hun törzsszövetség krónikája is utal áttételesen a népek nagy kataklizma utáni szétszóródására.

2003. húsvét

Forrásanyag:

1. Spektrum TV adása, 2001.
2. Robert D. Ballard et al.: Deepwater Archeology of the Black Sea. The 2000 Season at Sinop, Turkey. (American Journal of Archeology, October 2001).

A Torinói Lepel titkai nyomában

A Jézus képmását és szent sebekkel borított testének lenyomatát hordozó csodálatos lepel, amelyet a torinói székesegyházban őriznek, 1988 óta a „tudományos” viták keresztüzében áll. A lepel eredetiségét az Egyház engedélyével sokoldalú vizsgálatnak vetették alá. Rajta Jézus-korabeli, szentföldi virágok pollenjeit találták, ugyanakkor a C-14-es rádiókarbon kormeghatározás azt mutatta, hogy a lepel 1260 és 1390 között keletkezett. Ezek után nem sokat váratott magára a tudományos köntösbe bújtatott vélemény, hogy a lepel hamisítvány, még hozzá Leonardo da Vinci alkotása, aki ráadásul saját képmását varázsolta ügyes polihisztorként a lepelre. A „tudományos” vélemény megalkotóit nem zavarta az a körülmény, hogy Leonardo csak 1452-ben született, meg az sem, hogy a leplén semmiféle festéknyom nem volt található. Azt is figyelmen kívül hagyták, hogy a pollen-vizsgálat Jézus-korabeli virágok nyomait mutatta ki.

A C-14-es kormeghatározás eredménye mellett azonban továbbra is ott maradt a kérdőjel. Mivel a lepel az 1500-as években tűzbe esett, az égésnyomok eltüntetésére 1534-ben apácák háromszög alakú foltokat varrtak rá számos helyen. Valószínű, hogy a rávarrt foltok okozták a rádiókarbon vizsgálat váratlan eredményét. 2002-ben a lepelről eltávolították ezeket a foltokat, így egy újabb rádiókarbon vizsgálat módosíthatja a korábbi kormeghatározást. Mindemellett a Torinói Lepel szent ereklye mivoltát akkor sem kell kétségbe vonnunk, ha az újabb radioaktív vizsgálat az 1260-1390 közötti keletkezést erősíti meg. Hogy miért, az kiderül a Jézus öt szent sebének hordozó szent életű német apáca, Emmerich Katalin hitelt érdemlő látomásaiból.

Emmerich Katalin 1774-ben egyszerű parasztlányként született, élete java részét a kolostor falai között élte le 1802-től 1824-ig. Tudományos ismerete, műveltsége nem volt, látomásai mégis már több vitatott tudományos kérdésben perdöntőnek bizonyultak. Antonio Bartoluzzi híres olasz építész az 1920-as években számos szentföldi ásatást végzett el sikerrel – és történészek véleményével szemben – pontosan ott és úgy talált mindent, ahogy azt Emmerich Katalin látta.

Nos, idézzük fel, mit mond Emmerich Katalin a szent lepelről. Miután Jézust levették a keresztről, Arimateai József és Nikodémus segédletével testét alaposan lemesták, sebeit bekenték és behintették valamilyen finom porral, majd hosszú lepedőt terítettek alá és egész testét pólyába göngyölték úgy, hogy a teste és a pólya közé gyógyfű csomókat, fűszereket, sáfrányszerű növényrostokat helyeztek. Végül a bepólyázott testet becsomagolták a lepelbe.

„Miközben Jézus szent testét mindnyájan sírva körülértéldték, hogy elbúcsúzzanak tőle, *megható csoda ment végbe a szemük előtt: a szentséges test egész alakja megjelent az őt takaró lepel felszínén, minden sebével együtt, barnás-vörös színben kirajzolódva, mintha szerető ápolásukat és gyászukat akarná hálásan megjutalmazni és képét minden burkolaton keresztül nekik hátrahagyni.*” ... „Ámulatuk olyan nagy volt, hogy még egyszer fölemelték a leplet, és még jobban csodálkoztak, midőn alatta az összes kötést fehérnek találták, amilyennek előbb látták. Csak a felső leplén volt kirajzolódva az Úr alakja”. A leplén kirajzolódó

vöröses barna kép tehát „nem véres sebek lenyomata volt, mert az egész test fűszerekkel volt szorosan körülcsvavarva, sok pólyával. *Egy csodakép volt az; a teremtő, alkotó Isten bizonyága Jézus testén*”. A lepel további sorsára vonatkozóan Emmerich Katalin ezt mondja: a feltámadás után Jézus barátainak birtokában volt, kétszer a zsidók kezei közé került. „Láttam különböző helyeken sokáig keresztényeknél nagy tiszteletben állni. Egyszer veszekedés támadt miatta, aminek hogy véget vessenek, tűzbe dobták a szent leplet, de az csodálatosképpen kirepült a tűzből egy keresztény kezébe. Három lenyomat készült róla, mégpedig az egész hátsó oldalról és az egész összerakott elülső oldalról akként, hogy szent emberek imádság között rátették más leplekre, Ezek a lenyomatok, vagyis másolatok az eredetivel való érintkezés által szentelődtek meg, mit az olyan tárgy, melyet az Egyház ünnepélyesen megszentel; és sok nagy csoda történt általuk. Az eredetit láttam egyszer némi sérüléssel, néhány szakadással Ázsiában, nem katolikus keresztényeknél, nagy tiszteletben állni... Ezekben a látomásokban megtudtam valamit Turinról és Franciaországról is, meg I. Kelemen pápáról és Tibériusz császárról... de ezeket az adatokat elfelejtettem”.

Emmerich Katalin idézett látomásaiból világosan körvonalazódik, hogy a Torinói Lepel nem feltétlenül az eredeti szent lepel, hanem lehet annak egyik csoda útján keletkezett – és ezért az eredetivel egyenértékű - lenyomata. Elképzelhető, hogy ezt a másolatot a Keresztesek hozták magukkal a Szentföldről 1290 táján, amikor végleg fel kellett adniuk a Jeruzsálemi Királyságot. A rátétes lenyomat készítés magyarázatot ad arra is, hogy az 1260-1390 közti időre datált kormeghatározás ellenére Krisztus-korabeli virágok pollenjei kerültek a másolatra. Ezek a pollenek tanúi a Torinói Lepel igazi származásának, és Emmerich Katalin jóvoltából felvérteznek bennünket a tudományos köntösbe bújtatott hamis állításokkal szemben.

Kesselyák Péter
2003 Urnapján

Forrásanyag:

A mi Urunk Jézus Krisztus Kínszenvedése az Isten szolgálójának, Emmerich Anna Katalinnak látomásai alapján

(Magyar nyelvű kiadás a Kösel & Friedrich Pustet cég kiadásában megjelent „Das bittere Leiden unseres Herrn Jesu Christi nach den Geschichten der Dienerin Gottes Anna Katharina Emmerich, aufgezeichnet von Klemens Bentano”, 5te Auflage von P.A.Uhl C. Ss. R. 1929 alapján).

Huszadik századunk történelme a fatimai Mária-üzenetek tükrében

Földi vándorútunk jelesebb mérföldköveihez érve mindig érdemes visszapillantani az elmúlt időszakra, hogy észrevegyük, miképpen rajzolódott ki az isteni Gondviselés ujjlenyomata a mögöttünk hagyott történelemben. A 20.század különösen gazdagnak bizonyult isteni üzenetekben. Az Ég a Szűzanyán keresztül többször és több helyen üzent az emberiségnek, hogy megmentse a népeket és országokat a rájuk váró súlyos csapásoktól.

Ninive történetéből tudjuk, hogy lakói megmenekültek, mert elfogadták Isten üzenetét, amelyet Jónás próféta közvetített feléjük: szőrruhába öltözve bűnbánatot tartottak és böjtöltek. Ezért Isten megkegyelmezett nekik. Szodoma és Gomorra elpusztult, de tudjuk, hogy ha 10 igaz embert talált volna Isten a városukban, megkegyelmezett volna nekik. Ugyanígy, a 20. század borzalmas háborúi és önkényuralmi rendszerei azokban az országokban pusztítottak, ahol Isten nem talált elegendő, népéért vezeklő igaz embert, hogy általuk megmentse az országot. Portugália kivételnek bizonyult: ott nem volt front, nem volt bombázás, nem volt testvérgyilkos polgárháború másfél millió áldozattal, mint a szomszédos Spanyolországban, ott nem volt hitleri önkényuralom, sem kommunizmus. Portugália a 20. század folyamán mindvégig a béke szigete maradt. Vajon miért? Talán a vak véletlen szeszélye folytán, mert félreeső földrajzi fekvése ezt lehetővé tette? Koránt sem! A magyarázat kulcsát Fatima adja meg.

Fatima 1917-ig egy jelentéktelen apró település volt Lisszabontól 130 km-re, a térképek sem jelezték. Akkortájt szegény, mindennapi megélhetésükért küzdő földművesek lakták ezt az elmaradott vidéket. Gyerekeikre is nehéz sors várt, segíteniük kellett a ház körül, őrizniük kellett az állatokat. Az iskolába járás luxus volt, a faluban még az elemi iskola sem nyílt meg. A Marto család 10. és 11. gyermeke, a nyolc éves Francesco és a 6 éves Jacinta a falu határában legeltették rendszeresen a család juhait, unokatestvérükkel, a 9 éves Luciával hármásban. Luciáék öten voltak testvérek. Bár egyik gyerek sem járt iskolába, jámbor, istenfélő szüleik imádságos keresztény életre nevelték őket. A nyáj őrzése közben böven volt idejük a játék mellett arra, hogy az ebéd utáni pihenő alatt elővegyék a rózsafűzért és azt imádkozzák. *A Gondviselés az ő tiszta gyermeki lelkületüket szemelte ki arra, hogy irgalmának különleges közvetítői legyenek a 20. század bűnös emberisége felé.*

1916 nyarán angyal jelent meg nekik és azt mondta: "Imádkozzatok sokat! *Jézus és Mária Szentséges Szíve általatok akarja irgalmasságuk tervét megvalósítani.* Imádkozzatok szakadatlanul és vezekeljetek a

sok bűnért, amellyel Istent megbántják és kérjétek a bűnösök megtérését! *Így ki fogjátok eszközölni hazátok számára a békét!* Portugália őrző angyala vagyok, a béke angyala!

Lucia megkérdezte: hogyan hozzunk áldozatot? Az angyal így válaszolt: "Mindent alakítsatok áldozattá. Fogadjátok megadással a szenvedést, amelyet az Úr fog küldeni és viseljétek türelmesen". Lucia később így ír: "az angyal szavai fénysugárként hatoltak a lelkünkbe. A fényben Istent ismertük fel és azt, hogy mennyire kívánja szeretetünket. *Megértettük, hogy az Úr áldozatunk árán megtéríti a bűnösöket.*" - Ettől kezdve kis életük mindennapjait ennek az áldozathozatalnak szentelték. Gyermeki hűséggel imádkoztak, böjtöltek, türelmesen és szolgálatkészen teljesítették kötelességüket. Az angyal felkészítette őket a Szűzanya személyes megjelenésére, amelyre 1917-ben hat ízben került sor.

A Szűzanya a harmadik jelenés alkalmával, július 13-án közölte velük a 20. századra vonatkozó sorsdöntő égi üzenetét, amely dióhéjban összefoglalja és előre jelzi mindazt, ami az elmúlt 85 év során szüleink és a mi generációnk számára történelmi osztályrészül jutott. Az üzenet így szól:

„Isten meg akarja alapítani a világban az én Szeplőtelen Szívem tiszteletét, hogy ezáltal megmentse a szegény bűnösöket. Ha teljesítik kérésemet, sok lélek fog üdvözülni és béke lesz. Vége lesz ennek a háborúnak is (az I. Világháborúnak). De ha nem hagyják abba Isten megbántását, XII. Pius pápasága alatt még szörnyűbb háború következik (a II. Világháború). Ha egyik éjjel valami különös fény tűnik fel, Isten jele lesz, mert akkor a világot gonoszsága miatt háborúval, éhséggel, valamint az Egyház és a Szentatya üldözésével fogja büntetni. Hogy mindezt megakadályozzam, majd újra eljövök, s kérem fogom Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek, s az elsőszombati engesztelő áldozást. Ha teljesítik kérésemet, Oroszország meg fog térni és béke lesz. Ha nem, tévtanait az egész világon el fogja terjeszteni; háborúkat és az Egyház üldözését fogja előkészíteni; le fogják gyilkolni a jókat; a Szentatya sokat szenved. Több nemzet megsemmisül. A végén Szeplőtelen Szívem diadalmaskodik, a Szentatya nekem szenteli Oroszországot, s az megtér. A világra pedig egy békés kor virrad. Portugáliában a hitigazság mindig megmarad...”

Ez századunk nagy üzenete, a nagy jövődőlés, amelynek beteljesedése a szemünk előtt zajlott le.

Az egyház kezdetben óvatos fenntartásokkal, a hatóság nyílt ellenszenvvel fogadta a fatimai eseményeket. Akkortájt Portugáliában erősen egyházellenes, szabadkőműves kormányzat volt hatalmon, amely mindent elkövetett, hogy a jelenésekből gúnyt űzzön és az Egyháznak ott ártson, ahol lehet.

A fatimai üzenetek beteljesedése a 20. századi történelemben:

Kövessük nyomon az Ég lépéseit a mindennapok történéseiben:

1. A hatodik, utolsó fatimai jelenés alkalmával 70.000 ember gyűlt össze imádságban, hogy tanúja legyen a kis látnokok jelenlétének. Mária utolsó jelenése mindössze négy héttel a Nagy Októberi Szocialista Forradalom kirobbanása előtt zajlott le, mintegy figyelmeztetve a világot a közelgő kommunizmus jöttére, és megerősítve, felvértezve a hívő embereket az előttük álló küzdelmekre és megpróbáltatásokra.
2. Portugáliában a gyermekek és a hozzájuk csatlakozó hívők imája és áldozathozatala nyomán a szabadkőműves hatalom összeomlott, az Egyház hitélete 1918-tól kezdve felvirágozott.
3. 1929 június 13-án a Szűzanya hetedszer is megjelent Luciának, ahogy a harmadik jelenés alkalmával megígérte, s így szólt: "Elérkezett a pillanat és a jó Isten azt kéri, hogy a Szentatya a világ valamennyi püspökével együtt ajánlja fel Oroszországot Szeplőtelen Szívemnek. Megígéri, hogy ezáltal megmenti. Az isteni igazságosság nagyon sok lelket elkárhoztat az ellenem elkövetett bűnök miatt. Jóvátételt kérek, hozz áldozatot és imádkozz erre a szándékra". Az üzenet eljutott a Szentatyához is, de a kért felajánlásra nem került sor. A Szovjetunióban Sztálin ekkor éri el teljhatalmát és megkezdte a történelem legvéresebb és leggonoszabb tisztogató hadjáratát, milliók deportálásával és kivégzésével.

A Szűzanya újabb jelenésben panaszkodik Luciának: "Nem teljesítették kérésemet! Meg fogják bántani, de már késő lesz: akorra Oroszország elterjeszti tévtanait az egész világon, háborút és egyházüldözést fog előidézni, a Szentatya is igen sokat szenved."

4. 1938-ban Európa elérkezett a II. Világháború küszöbéhez. Beteljesedett a Szűzanya 1917-ben tett kijelentése: "Ha egyik éjjel valami különös fény tűnik fel, Isten jele lesz, mert akkor a világot gonoszsága miatt háborúval, éhséggel, valamint az Egyház és a Szentatya üldözésével fogja büntetni." *Ez a fényjel 1938 január 25-ről 26-ra virradó éjjel egész Európában látható volt, az égboltot vörösen elborító, fizikailag megmagyarázhatatlan északi fény formájában.* Vörös fénye a háború és a kommunizmus közelgő

térhódítását szimbolizálta. Hat hét múlva bekövetkezett az Anschluss (a hitleri Németország bekebelezte Ausztriát) és ezzel kezdetüket vették azok a történelmi folyamatok, amelyek egy évvel később a világháború kirobbanásához vezettek.

5. Lucia ezután 1940 december 2-án levélben fordul XII. Pius pápához: „Szentatyám! A jó Isten több belső közlés alkalmával újra megismételte kívánságát s az utolsó alkalommal azt is megígérte, hogy megrövidíti a megpróbáltatás napjait, amellyel a világot gonoszságáért háborúval, éhséggel, az egyház és a Szentatya üldözésével sújtja, ha a Szentatya a világot Szeplőtelen Szívének szenteli, *Oroszország külön megemlézésével*, s elrendeli, hogy vele egyesülve és egy időben ugyanezt tegye a világ valamennyi püspöke.... A jó Isten a Szűzanya Szeplőtelen Szívének tett felajánlásra tekintettel – *amit a portugál püspökök tettek* – megígéri, hogy nemzetünket ez alatt a háború alatt különös pártfogásába veszi, s *ugyanebben a pártfogásban részesült volna más nemzet is, ha a mienk példájára megtette volna e felajánlást.*” Portugália valóban a béke szigete maradt a II. Világháború idején.

6. XII.Pius pápa 1942 okt.31-én felajánlja a világot Mária Szeplőtelen Szívének. De már későn, és ekkor is - diplomáciai okokból - Oroszország nyílt megemlézése nélkül. 1964-ben VI. Pál pápa megújítja a felajánlást a világ valamennyi püspökének jelenlétében, de ismét Oroszország nyílt megemlézése nélkül, miközben a kommunista hatalom tovább terjeszkedik a világon.

7. Beigazolódott az a fatimai üzenet is, hogy népek semmisülnek meg. Gondoljunk mindenk előtt a hitleri holocaust borzalmaira, vagy arra, hogy Sztálin a krimi tatárokat kitelepítette és szétszórta, máig sem tudtak visszatérni szülőföldjükre. A balti államok és Tannu-Tuva önállósága a II. Világháború alatt és azt követően 50 évre megszünt, 1950-ben Tibet kínai kommunista fennhatóság alá került.

8. 1981 május 13-án, az első fatimai jelenés 64. évfordulóján a Szent Péter téren merényletet követnek el II. János Pál pápa ellen. A Szentatya csodával határos módon megmenekül és úgy érzi, hogy megmenekülését a fatimai Szűznek köszönheti. Egy évvel később, 1982. május 13-án elzarándokol Fatimába és ünnepélyesen megújítja a Szent Szűz által kért világfelajánlást, ezúttal *pontosan úgy, ahogy azt a Szűzanya kérte: Oroszország külön megemlézésével*, félretéve mindenfajta diplomáciai megfontolást, amely elődeit visszatartotta a szókimondástól. Gyermeki lélekkel, minden emberi számítás és óvatosság nélkül, a Gondviselésbe vetett hittel vállalta a diplomáciai kockázatot, a kommunista világ haragjának Egyház ellen fordulását. - És az eredmény: a Szovjetunióban megindul a bomlás folyamata. Brezsnyev, az utolsó erős kommunista vezér 1982 novemberében meghal és rövid átmeneti időszak után jön Gorbacsov, akit a Gondviselés - talán az ő tudta és akarata nélkül - felhasznál a kibontakoztatáshoz, aki megnyitja a kaput egy új, békés Európa felé. A kommunista világrendszer felbomlik, 1989-ben Közép-Európában megbukik a kommunizmus.

9. 1991 augusztus 20-án, a moszkvai restaurációs puccs idején a Szentatya a budapesti Hősök terén több százezer aggódó hívővel együtt imádkozik, majd benső bizonyosságtól indítva kijelenti, hogy *Oroszországban a reformoknak folytatódniuk kell!* (Pontosan emlékszem a szavaira!). Másnap Moszkvában megbukott a puccskísérlet. 1991 végén a Szovjetunió végleg szétesik és *Oroszország megtér*, a pravoszláv egyház ismét szabadon működhet és a hívők millióit vonzza magához.

Ime, a fatimai üzenetek beteljesedése. És a szomorú tanulság: Isten hiába akarta megkímélni az emberiséget a 20. század borzalmaitól, felkínálva az engesztelés alternatíváját, Portugália kivételével a Szűzanya kérése nem talált maradéktalan elfogadásra, hosszú ideig még a legmagasabb egyházi körökben sem. De végül is a század végére Fatima reménycsillaga felragyogott, Szentatyánk kezdeményezése és *vele együtt világszerte vértanúk, üldözöttek és milliók engesztelő áldozata* megnyitotta az utat egy békés új korszak beköszöntéséhez.

2003 Szent.Mihály napján

Forrásanyag:

P. Kondor Lajos SVD: Századunk reménycsillaga, Fatima (Második, bővített kiadás).

Postulação, 1989. Imprimatur: Fatima, 1989 május 13, Albert püspök.

Nem csak gonoszoké a kárhozat

A keresztény hívők között általános az a hiedelem, hogy a pokol egyértelműen a „gonoszok” világa. Azoké, akiket a köznapi ember rosszindulatú, másoknak szándékosan ártó, bűnöző, kegyetlen, terrorista, gyilkosságtól, rablástól, csalástól vissza nem riadó embereknek ismer. Ami a pokol bukott angyalait illeti, lehet, hogy ők valamennyien gonoszok, de az emberek számára sajnos a kárhozat kapuja ennél jóval szélesebb. Hamis illúziókban ringatja magát az, aki úgy gondolja, hogy csak a gonoszoknak van ott keresnivalójuk.

Megdöbbenő jézusi példabeszédet tár elénk a Szentírás a dúsgazdag emberről és a szegény Lázárról. (Lk 16, 19-31). A sok nélkülözéstől szenvedő szegény Lázárt halála után az angyalok „Ábrahám kebelére” vitték, míg a gazdag ember, aki közömbös maradt a szegény Lázár sorsa iránt, a kárhozatba jutott. Onnan könyörgött Ábrahámmal, küldje el Lázárt, hogy ujjá hegyét vízbe mártva enyhítse az ő gyötrelmeit, de Ábrahám figyelmezteti, hogy erre nincs lehetőség. És ekkor a gazdag ember újból könyörög: „*Akkor arra kérlek Atyám, küldd el (Lázárt) legalább az atyai házba. Van még öt testvérem, hadd figyelmeztessem őket, nehogy ők is ide jussanak a gyötrelmek helyére.*”

Ha meggondoljuk, a példabeszédbeli gazdag ember aligha nevezhető gonosznak. Bár jóléte során elmulasztotta, hogy törődjék a szegényekkel, testvéreit mégis önzetlenül szeretné megkímélni a pokol kínjaitól. *Igazán szép és nemes gesztus ez egy kárhozott lélektől!*

De Ábrahám válasza keményen hangzik: „Van Mózesük és vannak prófétáik. Azokra hallgassanak”. A gazdag ember azonban kétségbeesetten tovább erősködik: nem hallgatnak rájuk Atyám, „de ha a halottak közül megy el valaki, bűnbánatot tartanak!” – *mondhatja vele a testvéri szeretet és jóindulat - onnan a pokolból.*

Ábrahám végül ismét keményen válaszol: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, ha a halottak közül támad fel valaki, annak sem hisznek.” (Nehéz megemésztenünk ennek a szentenciának a súlyos igazságát. Valóban a feltámadt halott tanúságtételének sem hinnének...? Mégis el kell fogadnunk, hogy így van, bármennyire valószínűtlennek tűnik).

Visszatérve témánkhoz: ha a pokolba jutott gazdag emberből nem halt ki a nemes érzelem és jóindulat, akkor hát *végül is kik a kárhozat várományosai és miért?*

Ha megpróbáljuk megválaszolni ezt a kérdést, világosan körvonalazódik, hogy a gonoszokon kívül azok is, akik „csak” rosszul sáfárokoltak Istentől kapott talentumaikkal itt a földön és szeretetből fakadó tetteik mérlege halálukig negatív maradt, meg azok a gögös, megátalkodott vagy közömbös emberek, akik nem bánják meg bűneiket, még mielőtt Isten ítélőszéke elé kerülnek. Ők kizárják magukat az isteni szeretet közösségéből és kárhozatra jutnak anélkül, hogy ehhez kifejezetten gonoszoknak kellene lenniük, vagy akár csak pozitív emberi tulajdonságaikból ki kellene vetközniük, amint azt a gazdag ember bibliai példája meggyőzően mutatja. A kárhozatban megtörtén kénytelenek belátni Isten ítéletének igazságosságát és gyötrelmeik forrása a számukra elveszett örök boldogság utáni olthatatlan vágy.

2005. húsvét

Visszaemlékezés Bálint Sándorra

Gimnáziumi és egyetemi éveim felejthetetlen színfoltja Bálint Sándor szegedi néprajz tudóssal és professzorral való rendszeres találkozásom a mostoha 1950-es években. A Szeged-környéki falvak és tanyavilág vallásos népi szokásainak fáradhatatlan gyűjtője és kiváló ismerője volt, akit a hatalom keresztény elkötelezettsége miatt 1951-ben megfosztott egyetemi tanári posztjától. Evangéliumi szegénységben, hallgatólagosan megtűrt kutatóként, szerencsétlen családi körülmények között élte napjait, töretlen hittel és napi szentáldozással. A Szegedi Pedagógiai Főiskola menzájára járt ebédelni. Amikor kopott ruhájában, szerényen és kissé félszegen megjelent az ebédlő asztalánál és óvatosan maga elé tette a párolgó levest, a Főiskola oktató személyzete és családtagjai (így jómagam is) nagy tisztelettel igyekeztünk a közelében helyet foglalni. Ízes „szögedies” kiejtéssel kezdett el mesélni, kifogyhatatlan anekdota tárából özönlöttek a történetek, szó szerint idézte a kihalófélben lévő népi mondákat, verseket, a mély népi vallásosság megannyi megnyilvánulását, amelyekről abban az időben nem volt „divatos” beszélni. Karizmatikus egyéniség volt, aki be tudott férközni az egyszerű emberek szívébe. Őszintén és lelkesen megnyíltak előtte, mert képes volt megtalálni „hullámhosszukat”. 1980-ban Budapesten halt meg, a Bertalan Lajos utcánál autó ütötte el. Teste a Szeged-Alsóvárosi temetőben nyugszik – nem túl messze édesapám sírjától. Amikor Szeged járok a temetőben, Bálint Sándor sírjánál is tisztelegni szoktam. Népiesen faragott, művészi, de egyszerű sírkeresztje hűen tükrözi valódi egyéniségét.

Közben rájött a világ, hogy Ő a magyar szellemi élet egyik kiemelkedő XX. századi egyénisége, szobra ott áll a Szeged-Alsóvárosi templom előtt. *2005-ben pedig elkezdődött boldoggá avatási eljárása.* Felemelő érzés megtapasztalni, hogy az 50-es évek sötét világában meghúzódó rejtett értékek ma felszínre kerülnek, a pislákoló mécses lángjából fáklya lobban.

2005. Úrnapja

Bálint Sándor síremléke

A gonoszlélek hatalmának korlátai

A gonoszlélek a Mennyországból való kiűzetésekor bizonyos mértékű anyagi hatalmat vitt magával a kárhozatba. A „Lucifer” szó „fényhordozót” jelent - neve pontosan erre utal. Lucifer hatalma ugyan igen korlátozott, de elegendő lehet például az emberek megtévesztésére, az isteni csodák hitelességének kompromittálására.

Érdekes szentírási példa tárul elénk a 10 egyiptomi csapás leírásából (Kivonulás Könyve 7-11). Az Úr megbízásából Mózes és Áron feladata, hogy engedékenységre bírja a fáraót: engedje kivonulni Egyiptomból a zsidó népet. A fáraó erre nem hajlandó, ezért az Úr általuk csodajeleket tesz, csapásokkal sújtja Egyiptomot, hogy a fáraó végül is engedje el őket.

„Az Úr így szólt Mózeshez és Áronhoz: Ha a fáraó felszólít benneteket, hogy mutassatok csodajeleket, akkor mondd Áronnak: Vedd a botodat és dobd a fáraó elé, az majd kígyóvá változik. Mózes és Áron a fáraó elé járultak és úgy tettek, ahogy az Úr parancsolta. Áron a fáraó elé dobta a botját, s az kígyóvá változott. Erre a fáraó hívatta a tudósokat és varázslókat, s az egyiptomi varázslók ugyanazt a jelet mutatták tudományukkal. Mind ledobták botjukat s azok kígyóvá változtak. Áron botja azonban elnyelte botjaikat.” (Kiv 7, 8-12)

Az egyiptomi varázslók mögött nyilvánvalóan a gonoszlélek áll, aki hiteltelenné akarja tenni az isteni csodajeleket: „ez is valami?” jelszóval. Áron botja azonban elnyeli a varázslók kígyóit, vagyis az isteni csodatevő hatalom már itt felülkerekedik az ördögön. De a fáraó szíve kemény marad és következik az újabb próbatétel, az 1. csapás, amikor a víz vérré változik:

„Mózes és Áron úgy tettek, ahogy az Úr parancsolta. (Áron) felemelte botját s a fáraónak és szolgálóinak szeme láttára rácsapott a folyó vizére, s a folyó egész vize vérré változott... De az egyiptomi varázslók a maguk tudományával ugyanazt művelték. Ezért a fáraó szíve kemény maradt...” (Kiv 7 20-22)

Látható a történetből, hogy a gonoszlélek versenyre kel az isteni hatalommal és ezt az isteni csodatételt is semlegesíteni tudja. Aztán következik a második csapás, amikor békák lepnek el mindent:

„A Úr így folytatta Mózesnek: Parancsold meg Áronnak: nyújtsd ki kezedet a bottal a folyók, a csatornák és a mocsarak fölé, hogy békák lepjék el Egyiptomot. Áron kinyújtotta karját Egyiptom vizei fölé, erre előjöttek a békák és elborították Egyiptom földjét”. ... De a varázslók ugyanezt tették és tudományukkal békákat hoztak Egyiptom földjére”.

A Sátán saját csodatevő hatalmának bevetésével még ezúttal is sikeresen száll szembe az isteni akarattal. A harmadik csapásnál, a szúnyoginvázióknál azonban hatalma már megtörik és véget ér. A Szentírás elmondja, hogy: „Az egyiptomi varázslók is megkísérelték, hogy mesterségükkel szúnyogot hívjanak elő, de nem volt sikerük”. (Kiv 8, 14).

A további hét csapás hiteltelenítésére a Sátánnak már végképp nincs „puskapora”, sőt a hatodik egyiptomi csapásnál maguk a varázslók is tehetetlen áldozatokká válnak: „A varázslók kelevényeik miatt nem is állhattak Mózes elé, mivel a kelések a varázslókon és minden egyiptomin kifakadtak”. (Kiv 9, 11)

Mindebből azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy a gonoszlélek is rendelkezik bizonyos csodatevő hatalommal, amelyet szemfényvesztésre, az emberek megtévesztésére fel tud használni, ha Isten megengedi ezt a számára, de nem kelhet versenyre Istennel, hatalmának korlátai élesen kirajzolódnak.

2005 Úrnapja

Amire akkor kevesen figyeltek fel...

Magyarország lélekemelő, fényes napokat élt át Szentatyánk, II. János Pál budapesti látogatásakor. 1991. augusztus 20-án a Hősök terén több százezer hívő vett részt az ünnepélyes pápai szentmisén, hálátelt szívvel köszönetet mondva a rendszerváltozásért, az Egyház újbóli szabad működéséért.

Közben 2 nappal előbb Moszkvában az ortodox kommunista hatalom hívei puccsot hajtottak végre. A keresztény világ aggodalommal, szorongva figyelte a fejleményeket. A Hősök terén Szentatyánk és a hatalmas hívő sereg szíve mélyén buzgó imában kérte az Úr segítségét és a magyar szentek közbenjárását az Egyház békéjének megóvásához, a távoli, de fenyegető krízishelyzet megoldódásához.

A szentmise végén Szentatyánk angol nyelven szólt az egybegyűltekhez, külön kitérve az oroszországi eseményekre is. Feszülten figyeltem, hogy szavait szó szerint emlékezetembe tudjam vésni. Teljes nyugalommal, belső bizonyosságtól vezérelve prófétai szavakat mondott: „*Oroszországban a reformoknak folytatódniuk kell!*”

Meggyőző szavaiból megértettem: ne aggódjunk a kommunizmus visszatérése miatt. Ő már *tudta*, hogy a Hősök-terén összegyűltek imádsága meghallgatásra talált. **Másnap, 1991. augusztus 21-én a moszkvai puccs elbukott.**

2006. Húsvét

Karácsonyvárás – 1951

Egyházi körökben nem ismeretlen Závory Zoltán festőművész és restaurátor neve, aki számos dunántúli és felvidéki templom freskójának alkotója. Művész-tanárként „civilben” több oktatási intézményben volt tanár. Az ötvenes évek elején a diósgyőri vājáriskola kollégiumának igazgatója volt.

Egy héttel karácsony előtt hideg zuhanyként érkezett hozzá a szigorú minisztériumi körlevél: a karácsony kispolgári csökevény, amely ellen fel kell venni az ideológiai harcot az ifjúság körében is. A Bányaiipari Minisztérium felügyelete alatt működő kollégiumokból a tanulók nem mehetnek haza a szüleikhez karácsonyra – a kollégiumoknak e helyett gondoskodniuk kell megfelelő programokról a diákok számára. Az igazgató és a nevelő tanárok egyetemlegesen felelősek a körlevél szigorú betartásáért.

Závory Zoltán nagy lélegzetet vett és kemény elszántság szállta meg. Lesz ami lesz, vállalja a kockázatot, hogy fekete bárány legyen belőle, de felszólal a rendelet ellen. Futólag ismerte a körlevél aláíróját, Földes főosztályvezető elvtársat, ezért elhatározta, hogy személyesen beszél vele, előadva, hogy egy ilyen akció nagy ellenérzést szülne a diákokban és szüleikben és emiatt az ideológiai célkitűzést sem szolgálná igazán.

A következő szombat reggelen felutazott Budapestre és megjelent a minisztériumban Földes elvtársnál. (Akkoriban a szombat még munkanap volt). De Földes elvtársat már nem találta benn a hivatalában, ezért megtudakolta a lakáscímét, hogy felkeresse. (Azidőtájt ezt még nem akadályozta meg a „személyiségi adatok védelme”).

Földes elvtárs igencsak meghökkent, amint ajtót nyitott a váratlan látogatónak. Háta mögött nyitva maradt a belső szoba ajtaja, ahol – szombat lévén – *égett a menóra. (!)* Egy szempillantás alatt felmérte a helyzetet, hogy a váratlan látogató előtt kétarcúsága lelepleződött, de úgy tett, mintha mi sem történt volna. „Á, Závory elvtárs, mi járatban van? Fáradjon beljebb!” – invitálta barátságosan. Leültek és „Závory elvtárs” előadta aggodalmait. Hogy szerinte az utasítás visszafelé sülhet el és a kitűzött ideológiai célt sem fogja szolgálni. Jobb lenne a körlevelet visszavonni. „Az adott esetben talán igaza van – két lépés előre, egy lépés hátra” – mondta Földes elvtárs, rendkívüli rugalmasságot tanúsítva. A beszélgetés végén kijelentette: „*Hát igen, ami nem megy, azt ne erőltessük, Závory elvtárs!*” és kézfogással váltak el.

Így a diósgyőri kollégium diákjai haza utazhattak karácsonykor. De vajon mi történt azokban az intézményekben, ahol a vezetők félelmükben, nyakukat behúзва végrehajtották a körlevél dörgedelmeit? -

A példa mutatja, hogy a kommunista körlevelek és rendeletek megalkotói sok esetben készek lettek volna engedményeket tenni, ha bátor ellenállást tapasztalnak. Lelkük mélyén talán még becsülték is azt, aki mert velük vitába szállni. De ilyen eset alig akadt az akkori Magyarországon. Különbén a rendeletek megalkotóinak legtöbbje maga is kétkulacsos módon bort ivott és vizet prédikált. Egy velejéig hazug rendszer iskolapéldája ez a történet, amelyet Závory Zoltán személyes elmondása alapján vettem papírra.

Albertfalvi Egyházközségi Levél, 2008. karácsony.

Panaszkodó nemzet vagyunk

Kerületünkben nem ismeretlen Olofsson Placid atya neve, aki a szovjet gulág poklait megjárva hatalmas lelki erővel tudott felül emelkedni a kétségbe ejtő testi-lelki szenvedés gyötrelmes évein, miközben fogolytársaiban is tartotta a lelket, hogy képesek legyenek túlélni az embertelen körülményeket. Két tanácsa aranyat ér ma is, amelyet érdemes kőtáblába vésve feljegyezni és unokáink számára is megőrizni:

1. *Semmilyen körülmények között ne panaszkodjunk, mert a panaszkodás gyengíti bennünk a lelki erőt, megnehezítve a bajok elviselését és leküzdését.* A panaszkodás cselekvő képességünket fékezi, életkedvünket pedig alattomosan rombolja. A szovjet gulág panaszkodó rabjai nem bírták ki a megpróbáltatásokat, legtöbbjük testileg-lelkileg összeomlott és soha nem tért vissza a civil életbe.

2. *Észre kell venni a legsúlyosabb megpróbáltatás közepette is azt, ami örömet nyújt – akármilyen apró öröm is az – és annak kell örülni panaszkodás helyet, mert ez segít fölül emelkedni problémáinkon.* Placid atya a fogolytáborban versenyt hirdetett rabtársai között, hogy esténként ki tud több apró örömet felhozni, amit a reménytelen napi robot során sikerült észrevennie és akkor közösen ezeknek örültek, hálát adva érte a Mindenhatónak. Így töltötték fel lelki energiával önmagukat, hogy élni akarásuk töretlen maradjon.

Sajnos nálunk a panaszkodás népbetegség, tekintet nélkül nemre, korra és társadalmi hovatartozásra. A világ sok más táját bejárva tapasztalnom kellett, hogy hazánknál sokkal rosszabb körülmények között élő emberek panaszkodás nélkül élnek meg keserves mindennapjaikat, megtalálják az élet apró örömeit és tudnak mosolyogni, miközben nélkülözés és reménytelenség veszi körül őket. Hogy csak Kubára, vagy Kínára utaljak, ahol hosszú időt töltöttem kiküldetésben. Másfél éves kínai tartózkodás után útban hazafelé az irkutszki repülőtéren meg kellett találnom egy számomra ismeretlen magyar hölgy utast, hogy hivatalos üzenetet küldjek vele mongóliai követségünkre. A tranzit váróteremben 40 utas várt az ulánbátori gépre. Nem volt könnyű feladat megtalálni köztük az illetőt. Egyenként elemeztem az arcokat és próbáltam szűkíteni a lehetséges kört. *Végül egy tipikusan unott, savanyú arc tűnt fel, egészen olyan, amilyeneket a budapesti villamoson utazva lehet tucatjával látni...* Oda mentem és megszólítottam. *Ő volt az!* A „siker” sokkoló volt. Ráébredtem, hogy a tudat alattiból felvillant otthoni emlékkép mennyire tipikusan jellemző, hogy Budapesten és szerte az országban mennyi kedvtelen, kifacsart ember népesíti be az utcákat, akiknek a panaszkodás az arcukra is kiül, akik mindennek a rossz oldalát látják meg először, akik a legkisebb stressz hatására is összeomlanak és a küzdelmet feladják. Panaszkodunk egy meghűlés vagy torokfájás miatt, sopánkodunk, ha a gázcsapot egy napra elzárják és a fűtés nem tökéletes, bosszankodunk, ha 10 percig nem jön az autóbusz, aggódunk, mi lesz, ha hét végére elromlik az idő és nem lehet vikendezni, sajnálatjuk magunkat, ha le kell mondani a tizenharmadik havi jövedelemről. Miközben Kubában sok ember 15 éven át nem tudott venni magának egyetlen inget vagy nadrágot sem, Havannában egész kerületek maradtak több évig vezetőkes víz nélkül a vízhálózat tönkremenetele miatt és a lakosságnak kijelölt közutakra kellett járniuk vízért – vödörrel – feltéve, ha még volt vödörük, mert egy család évente csak 1 vödör vásárlására volt jogosult. Hosszan sorolni lehetne a hasonló embertelen megpróbáltatásokat Kubában és másutt, amiről nekünk magyaroknak itthon fogalmunk sincs. És ezek az emberek mégsem panaszkodnak, *irigylésre méltóan* felül tudnak kerekedni a nyomorúságukon. Tudnak nevetni, sőt önfeledten mulatni is. Tanulhatnánk tőlük. És megszívlelhetnénk Olofsson Placid atya intelmeit: vegyük észre minden nehézség közepette a Gondviselés felénk nyújtott kezét, tanuljunk meg panaszkodás nélkül örülni az élettől kapott legcsekélyebb ajándéknak is és tudjunk hálát adni érte Istennek, felvértezve magunkat lelki erővel, kitartással és keresztény derűvel.

Albertfalvi Egyházközségi Levél, 2009. húsvét

A normafai Engesztelés kápolnája és története.

Pio atya jövőbe látó szavai Magyarország erkölcsi megújulásáról.

Amikor Magyarország erkölcsi mélyrepüléséből keressük a kiutat, óhatatlanul felmerül a kérdés, vajon hol van az alagút vége? Az emberek általános kiábrándultsága azt sejteti, hogy egy megtisztulni akaró új korszak küszöbén állunk. Merítsünk erőt Szent Pio atya jövőbe látó szavaiból, aki a XX. század legnagyobb misztikusa volt és hazánkról a következőket mondta:

„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra”.

Magyarország megújulásának záloga Szűz Mária tiszteletében rejlik. Szent István királyunk hazánkat a Boldogasszony oltalmába ajánlotta. E szövetség alapján rendelte el Szent László, hogy Szűz Máriát Magyarország Pátronája címmel illessük, és országunkat Regnum Marianum-nak, Mária országának nevezzük.

Az 1992-ben elhunyt Mária Natália nővér – akinek életszentségét és látomásainak hitelességét az Egyház hivatalosan még nem mondta ki – 1941-től kezdődően magán-kinyilatkoztatás formájában az Ur Jézus és a

Szűzanya üzeneteit közvetítette a magyar katolikus egyház számára. A Szűzanya üzenetben erősítette meg, hogy Magyarországot saját országának tekinti és közölte, hogy *a világméretű engesztelési mozgalomnak Magyarországról kell kiindulnia és elterjednie.* Ehhez egy kápolna megépítését kérte, méghozzá Jézus kívánságára a Normafánál, ahonnan kegyelmeit kiárasztva megtérésre hívhatja az egész világot. Mária egy férfi és egy női engesztelő szerzetesrend alapítását is kérte a magyar egyháztól.

Mindszenty bíboros 62 évvel ezelőtt hivatalosan elismerte az üzenetek isteni eredetét és 1947 szeptember 25-én ünnepélyesen elhelyezte az Engesztelő kápolna alapkövét a normafai Szent Anna-réten. Ezen kívül megalapította az engesztelő szerzetesrend női ágát és annak vezetésével Natália nővért bízta meg. A kápolna azonban azóta sem épült meg és az engesztelő szerzetesrend férfi ága sem jött létre.

Natália nővérek Jézus látomásban megmutatta azt a papot, aki a szerzetesrend férfi ágát majd meg fogja alapítani. Az emberek megtérése ezt követően fog megindulni és ezután épül majd meg a Világ Királynője Engesztelő kápolna is a normafai Szent Anna réten. Jézus ezen kívül látomásban megmutatta a kápolnát is Natália nővéreknek. Kívülről szerény és egyszerű volt, belülről azonban olyan szép, mintha nem is emberkéz alkotta volna. A kápolnában sok csoda történt, testi-lelki gyógyulások és nemzeti zarándokhely lett belőle. A kápolna közvetlen közelében pedig ott állott az engesztelő szerzetesek kolostora és *egy hófehér, kőből épült hatalmas bazilika a Világ Győzelmes Királynője tiszteletére.*

Mindez csodálatos összhangban áll Pio atya látnoki szavaival és reményt, buzdítást nyújthat számunkra, hogy kiválasztottak vagyunk, akiknek mindent meg kell tenniük azért, hogy Magyarország valóban Szűz Mária engesztelő országa legyen a világ színe előtt. Készüljünk hát fel rá. Bőjte Csaba testvér üzenete alapján kérjük ehhez Szent István királyunk segítségét és Pio atya ajánlása szerint Magyarország őrző angyalának támogatását.

Befejezésül egy személyes elképzelés arról, milyen lehetne a Natália nővér által látott és majdan felépítendő hatalmas hófehér bazilika a Világ Győzelmes Királynője tiszteletére. Híres építészünknek, Makovecz Imrének elküldtem egy látványtervet, amely a reykjaviki Hallgrímskirkjának, a világ talán legszebb hófehér templomának a látványát veszi alapul, homlokzatának kontúrvonalát Szűz Mária szétterülő palástjával azonosítva. A mester bámulattal adózott a látványnak. Micsoda élményt jelentene mindannyiunknak, ha megérvénk ennek a bazilikának a felszentelését ott a Normafán!

Albertfalvi Egyházközségi Levél, 2009.karácsony

Az emberi faj és magyarságunk eredete a modern genetika tükrében

A Szent Mihály Akadémia meghívására május 11-én Dr.Czeizel Endre akadémikus tartott előadást a Don Bosco Iskolában „A magyarság genetikai gyökerei” címmel, zsúfolásig telt teremben, „ökumenikus” hallgatóság előtt, ugyanis az albertfalvi református közösségből is sok érdeklődő volt jelen. Bevezetőjében áttekintette az emberi faj kutatásának forrásait. Ezek: a 4000 évre visszatekintő történetírás, a nyelvészet, a

néprajz, valamint a 20. században jelentőssé vált embertan (antropológia), végül a modern génelmélet. Ez utóbbi soha nem látott távlatokat nyitott meg az objektív tudományos megismerés előtt, sok nyitott kérdést megoldva és sok korábbi elméletet döntő bizonyítékokkal megcáfolva. A génelmélet fényében az anyai és az apai gének felmenő ágát követve *bebizonyosodott*, hogy az *egész emberiség egyetlen ősszülő pártól, Ádámtól és Évától származik*. Ősszüleink Kelet-Afrikában éltek, mintegy 150 ezer évvel ezelőtt. Utódaik onnan indulva hódították meg a Földet. Először a fekete (negroid) rassz jött létre, majd Ázsia és *Ausztrália* meghódítása után – mintegy 50-60 ezer évvel ezelőtt - a sárga keleti (mongoloid) rassz, végül *Ázsiából indulva* 40 ezer éve a fehér (európai) rassz. Európa 40 ezer évvel ezelőtti meghódítása annak volt köszönhető, hogy a fehér ember legyőzte az itt addig őslakó neandervölgyi *előembert*, amely tőlünk idegen faj volt. Amerikát 15 ezer évvel ezelőtt a mongoloid rassz képviselői hódították meg a Bering-szoroson keresztül. Mindezt DNS vizsgálatokkal egyértelműen ki lehetett mutatni.

A genetika tanúsága szerint mi magyarok a fehér rasszhoz tartozunk, de ezen belül a finnekkel való vérségi kapcsolatunk nagyon gyenge. *Bebizonyosodott*, hogy a nyelvrokonság és a genetikai rokonság két különböző dolog. Meglepő módon genetikailag az iráni rasszhoz van a legtöbb közünk (szumér rokonság?), ugyanakkor a világ egyik legkevertebb népe vagyunk, rengeteg német és szláv beütéssel. Ennek előnye, hogy nincs jellegzetesen magyar genetikai ártalom, ami más „belterjesen” szaporodó népekre jellemző. A 80-as években felmérés készült a magyar lakosság különböző népcsoportjainak egymástól való *genetikai távolságáról*, a mai budapesti legkevertebb népcsoporthoz viszonyítva. A legtávolabbi „belterjesen” elkülönült népcsoport a cigányság, őket követi a hazai zsidóság, majd a csángók, a székelyek és az őrségiek. Nem várt módon a palócokról és a matyókról az derült ki, hogy elmagyarosodott szlávok. De hogy ki a magyar, azt végső soron nem a genetikai származás dönti el, hanem a hovatartozás tudatos vállalása.

Az előadás bepillantást engedett egy sor érdekes orvos-genetikai probléma mélyére is, például a vércsoportok szerinti népesség-eloszlásra, a hibás gének okozta káros elváltozásokra, a tej-és alkohol-érzékenység okaira, egyes betegségekkel szembeni immunitás magyarázatára és még sorolni lehetne. Az ember örökletes biológiai tulajdonságait a kromoszómáiba ágyazott 25 ezer aktív génje határozza meg és szabályozza. A 25 ezer gén mindegyike tulajdonképpen egy 3,2 *milliárd* információs elemet hordozó óriási DNS láncmolekula egy-egy szakasza. A 25 ezer aktív gén között minden embernél előfordul átlag 5-6 hibás „alvó” gén. A fogamzáskor a férfi és női gének egyenként párba lépnek egymással. Ha a hibás gén párja hibátlan, akkor az semlegesíteni fogja a hibás gén hatását. *Genetikai ártalom* az utódban csak akkor jön létre, ha a 25 ezer génpár úgy kapcsolódik össze, hogy egy páron belül véletlenül mindkettő hibás, aminek a valószínűsége roppant kicsi. Érdekes tény, hogy például *gének vezérlik* az álom során, vagy kábítószeres hatása alatt megjelenő képi víziókat, amelyek minden népcsoporton belül ugyanazokat a geometriai formákat és színeket idézik fel. A sámánizmus tapasztalatai minden rasszon belül azonosak. Ez magyarázza azt is, hogy a népi díszítő motívumok Magyarországon, a grönlandi eszkimóknál és Thaiföldön tökéletesen ráköszönnek egymásra anélkül, hogy ezek között a népek között bármiféle tapasztalat átadás létezett volna.

Végül Czeizel Endre feltette a kérdést: *Érdemes-e ma magyarnak lenni?* A válasz: *igen*, akkor ha Klebelsberg Kunó nyomdokain járva megbecsüljük és itthon tartjuk legnagyobb kincseinket: a tehetséges magyar zseniket, akikkel a Gondviselés gazdagon megáldott bennünket, de akik nagy része a haza felvirágoztatása helyett idegen földön volt kénytelen megtalálni tehetsége kibontakoztatását.

Az előadás legfontosabb üzenete a bibliai őstörténet hitelességének igazolása. A modern genetika tudományosan bizonyította, hogy az egész emberiség egyetlen ősszülő pártól – Ádámtól és Évától - származik. Itt volna az ideje, hogy az Egyház ne olyan ködös jelképnek tekintse az őstörténet Ádámról és Éváról szóló üzenetét, amit nem kell szó szerint venni, hanem merje „rehabilitálni” annak szó szerinti igazság tartalmát.

2010 Úrnapja

Az Ígéret beteljesedésének közeledte a történelmi Adventben a Szeplőtelen Fogantatásig

Boldog Emmerich Katalin látomásai alapján

Az 1824-ben elhunyt Ágoston-rendi apáca, Boldog Emmerich Katalin rendkívül részletes látomásokban tapasztalta meg a Megváltó születését megelőző történelmi Advent eseményeit, amelyeket Brentano Kelemen szerzetes pap Katalin elmondása alapján hűségesen és pontosan lejegyzett. Ebből a leírásból készült az alábbi kivonat, amely csak a leglényegesebb személyekre, eseményekre és összefüggésekre szorítkozik és történései Szent Anna nagyszüleinek idejében kezdődnek.

Szent Anna nagyszüleinek idejében az esszénusok papi vezetőjét Archos hívták. A Hóreb hegyén élő Archosnak prófétai küldetése is volt. Illés barlangjában gyakran vált isteni kinyilatkoztatások részesévé, amelyek a Messiás érkezésére vonatkoztak. Így tudomással bírt arról a családról, amelyből a Messiás édesanyjának származnia kellett. Az esszénusok –mint tudjuk – szerzetesi közösséget alkottak, de sokan csatlakoztak hozzájuk világi családok is, akik sok tekintetben hasonló fegyelmet tartottak, mint a tényleges szerzetesek, hasonlóképpen viszonyulva hozzájuk, mint ahogy manapság a világiak harmadik rendje viszonyul a katolikus papi rend tagjaihoz. Szent Anna ősei ilyen megházasodott esszénusok voltak. A világi esszénusok szokás szerint minden fontos alkalommal – különösen családtagjaik megházasodásakor – tanítást és tanácsot kértek a Hóreb hegyén lakó prófétától. Amikor eljött az ideje, hogy Szent Anna nagyanyja – *Emorun* – megházasodjék, több kérője is akadt. Ezért elment a Hóreb hegyére, hogy tanácsot kérjen szerzetesi előjárójuktól, Archostól, hogy kit válasszon. A próféta felöltötte ünnepi ornátusát és fölment a Hóreb csúcsára, Illés barlangjába, ahol kinyilatkoztatásért imádkozott, majd kezébe vette Áron vesszejét. Ha a házasságnak hozzá kellett járulnia a Szűzanya családfájához, akkor Áron vesszején rügy fakadt, majd ebből egy vagy több virág nyílt, amelyek között egyesek a kiválasztottság jelével voltak ellátva. A próféta abban a látomásban részesült, hogy a most tanácsot kérő Emorun szíve alatt rózsatő nő, amelynek egyik rózsája a Mária betűjellel van megjelölve. Azt is látta, hogy egy angyal további betűket ír a barlang falára. Ezeket a betűket elolvasta, majd a látomás után elhagyta a barlangot és tudatta az érdeklődő szüleánnal, hogy a *hatodik kérőjéhez* menjen feleségül. Egy kiválasztott, különleges jellel megjelölt gyermeket fog szülni, aki a közelgő üdvösség egyik edénye lesz.

Emorun férjhez ment hatodik kérőjéhez, egy esszénushoz, akit Stolanus-nak hívták. Három lányuk született: Ismeria, Emerentia és Eneué. Emerentia egy levítával, Aphrassal házasodott össze, ebből a házasságból származott Erzsébet, Keresztelő Szent János édesanyja. Ismeria férjét Eliudnak hívták. Az ő elsőszülött lányuk, Sobe azonban nem viselte magán a próféta által jelzett Ígéret jelét, ezért elszomorodtak és eliettek tanácsért a Hóreb hegyére. Archos kitartó imádságra és áldozatra buzdította őket, vigasztalást ígérve nekik. Ismeria ezután 18 éven át terméketlen maradt. Amikor azután Isten őt újból megáldotta, egy éjszaka álmában kinyilatkoztatást kapott. Látta, hogy egy angyal a fekhelye mellett egy betűt ír a falra, *Mária* jelét.

Felébresztette férjét, akinek ugyanez a látomása volt. Három hónap múlva *Ismeria* megszülte *Szent Annát*, aki azt a bizonyos jelet a gyomor tájon magával hozta a világra.

Anna Betlehemben született, 5 éves korában a jeruzsálemi templomi iskolába vitték – akárcsak később Máriát. 12 évet töltött ott, majd 17 éves korában hazaküldték, ahol még két később született kis testvérrel ismerkedhetett meg. Közben édesanyja, Ismeria súlyosan megbetegedett. Halála előtt négy szemközt elmondta Annának, hogy *ő a kegyelem kiválasztott edénye*, ezért a Hóreb hegyén tanácsot kell kérnie a prófétától házasságkötéséhez. Anna távolról sem volt olyan szép mint Szűz Mária, de gyermekesen jámbor báj ült az arcán. Ilyen volt mindig, mint ifjú lány, mint anya és mint öreg anyóka. Házasságkötéséhez azt a tanácsot kapta, hogy Joachimhoz menjen férjhez, akit akkor még nem ismert. Joachim apját Matthatnak hívták és testvére volt Szent József apjának, Jákobnak. Joachim egyáltalán nem volt szép. Vele ellentétben Szent József, aki már nem volt fiatal, rendkívül szép ember volt.

Anna 19 éves korában ment férjhez Joachimhoz. Csöndes, kiegyensúlyozott házaspár voltak, és csodálatra méltó komolyság jellemezte őket. Anna özvegy édesapjánál, Eliudnál laktak. A család jómódú volt, sok

nyájuk, szolgáljuk és szolgálójuk volt. Nyájukat és vagyonukat gyakran három részre osztották, a jószág egyharmadát a templomnak adták, a második harmadot pedig a rokonok és szegények közt szétosztották. A megmaradt egyharmad aztán újból megsokasodott és ismét oszthatóvá vált.

Az első gyermek, akit Anna az apja házában szült meg, egy kislány volt, *de nem volt a Ígéret gyermeke*. A jel, amelyet megjövendölt a próféta, hiányzott róla. Mindez szomorú körülményekkel volt kapcsolatos. Anna, mialatt még áldott állapotban volt, megtudta, hogy egyik szolgálójuk Joachim egyik rokonától teherbe esett. Nagyon megdöbbsent rajta, hogy házában szigorú erkölcsait így megsértve látta és olyan keményen vetette szemére a szolgálónak hibáját, hogy az szívére véve a dolgot idő előtt egy halott gyermeket szült. Anna emiatt egészen vigasztalhatatlan lett. Félt, hogy ezért ő is hibás. Ő is idő előtt szült, de az ő kislánya életben maradt. Mivel ez a gyermek nem viselte magán az Ígéret jelét, Anna úgy vélte, hogy ez Isten büntetése. Mégis sok örömmel telt az újszülött kislányban, akit *Mária Hélinek* hívták. Kedves, jámbor, szelíd gyermek volt, a szülők nagyon szerették őt, de szomorúság töltötte el őket, miután felismerték, hogy nem azonos házasságuk várva-várt szent gyümölcsével. Ezért sokáig vezekeltek és egymástól tartózkodva éltek. Kislányuk 7 éves volt, amikor a házaspár Eliud házából elköltözve új otthon alapított. Istennek tetsző életmóddal törekedtek kiesdekelni magukra azt az áldást, amelyre mindenek fölött forrón vágytak. Mária Héli születése után 19 év telt el így. Joachim áldozati állatokat vitt fel Jeruzsálembe a templomba, ahol azonban

egy Ruben nevű pap ócsárolta az ő áldozati adományát és személy szerint becsmérelte őt házasságának terméketlenségéért. Joachim szegényében a Hermon-hegyi nyájaihoz bujdosott el és öt hónapig Annának sem küldött hírt önmagáról. Anna másoktól tudta meg, hogy mi bántja Joachimot. Gyakran földre borulva sírt és leírhatatlanul szomorú volt.

Egy este gyertyával a kezében a házuk előtti nagy fa lombosátra alá ment imádkozni. (Szimbolikus jelentőségű, hogy a nagy fa a paradicsomi tiltott gyümölcs fájával azonos fajtájú volt). Anna hosszan imádkozva Istenhez kiáltott: hogy ha az ő testét zárva tartja is, ne tartsa távol tőle az ő jámbor élete párját, Joachimot. És akkor megjelent neki Isten angyala a fa ágai közül és szólt hozzá: *az Úr meghallgatta imáját. Másnap reggel két szolgálóval a jeruzsálemi templomba kell indulnia és áldozati galambot vigyen magával. Joachim imája is meghallgatásra talált, áldozatával neki is oda kell mennie és az Aranykapu alatt fognak összetalálkozni. Joachim áldozatát elfogadják és mindketten áldásban részesülnek, majd hamarosan meg fogják tudni leendő gyermekük nevét.* Az angyal jelezte azt is, hogy Joachim szintén megkapta ezt az üzenetet.

Anna örömmel telve mondott köszönetet az irgalmas Istennek. Visszatért a házba, hogy felkészüljön másnap a reggeli indulásra. Éjszaka fényesség szállt alá ágya mellé, amely egy világító ifjú alakjává formálódott. Az Úr angyala volt, aki közölte vele, hogy egy szent gyermeket fog foganni, majd kezét kinyújtva nagy világító betűket írt a falra: Mária nevét, végül eltűnt. Ezzel Anna Isten kegyelméből az áldás számára megnyílt és reggel útnak indult Jeruzsálem felé. 43 éves volt ekkor.

Joachim és Anna külön-külön az ünnepek negyedik napján érkezett Jeruzsálembe. Amikor Joachim a templomba sietett, a papok felsőbb intést kaptak, hogy áldozatát fogadják el. Adományát átvették, majd a Szentek Szentjében füstölő áldozatot tartottak. Amint az áldozati füst magasba emelkedett, fénysugár ereszkedett a papra a Szentek Szentjében és Joachimra, aki kívül a csarnokban állott. Két pap – mintegy isteni parancsra – kiment Joachimhoz és őt a Szentek Szentjébe, az aranyból lévő füstölő oltárhoz vezették. Joachim elragadtatásban térdre borult. Egy angyal lépett hozzá és egy cédulát adott neki. Azt mondta, hogy terméketlensége nem szegény, hanem dicsőség, *mert amit felesége foganni fog, az Isten áldásából és az Ő révén a Szeplőtelen Gyümölcs lesz, Ábrahám áldásának csúcsa.* Minthogy Joachim mindezt nem volt képes felfogni, az angyal a függöny mögé vezette őt, majd a Szövetség ládájával jött hozzá és abból valamit kivett. Egy világító gömböt vagy fénykört tartott oda Joachimnak és megparancsolta neki, hogy leheljen rá, aztán tekintsen bele. Joachim lehelete nyomán mindenféle képek keletkeztek a fénykörben és ő nézte azokat, de lehelete a kört nem zavarta meg. *Az angyal pedig azt mondta neki, hogy amint ez a gömb tiszta maradt az ő leheletétől, éppoly tiszta lesz a gyermek, akit Anna foganni fog.*

Emmerich Katalin ezután látta, hogy az angyal felemeli a fénygömböt és egy rajta lévő nyílason keresztül képek összefüggő sora volt látható a bűnbeeséstől az emberiség megváltásáig. Fenn a legmagasabb csúcson a Szentháromság trónolt, előtte a mennyi Jeruzsálem feküdt, oldalt pedig a Paradicsom látszott. A fénygömb ezután eltűnt, az angyal pedig Joachim homlokát mutató ujjával megjelölte, majd egy falatkát nyújtott át neki és egy csillogó edényből világító italt kínált számára, amelytől Joachim megszabadult minden bűnös vágytól és tisztátalanságtól. Az angyal ezután a Szövetség ládájának áldásában részesítette őt. Végül a templom Aranykapu alatti megszentelt földalatti járatában találkozott a házaspár egymással. Egyik oldalról Annát, a másik oldalról Joachimot papok kísérték az ünnepélyes „családegysítő” vizontlátásra.

Íme, a Szeplőtelen Fogantatás történelmi előzményei.

Forrásanyag: Anna Katharina Emmerich: *Leben der heiligen Jungfrau Maria.*
Paul Pattloch Verlag, Aschaffenburg. 3. kiadás, 1973.

2010 karácsony

A hitelenség gyökerei **Gondolatok az Új Evangelizáció küszöbén**

November 8-án fájdalmasan komoly témájú előadás hangzott el az AKTK Szent Mihály Akadémia programjában Sümegh László ny. igazgató, a Szent István Lovagrend tagja tollából: „A kereszténység helyzete a nyugati világban – a Nyugat agóniája” címmel. Súlyos kérdésekkel kell szembe néznünk a kereszténység napról-napra tapasztalt fokozatos térvesztése nyomán. Sokáig azt hittük, hogy a kommunizmus erőszakos vallásüldöző magatartása tette a legnagyobb kárt a keresztény hitéletben. Manapság mégis az derül ki, hogy a nyugati világban eluralkodó, látszólag erőszakmentes liberalizmus jobban mérgezi és pusztítja a keresztény hitet ott is, ahol az Egyház intézményei szabadon működhetnek és működésük anyagi feltételei biztosítottak.

Miért terjed a hitetlenség a keresztény kultúrájú országokban Európa- és Amerika-szerte? A válasz az általános erkölcsi hanyatlásban keresendő, ami azonban csak tünet, gyökerei mélyebbre nyúlnak. Tömegek érzik úgy, hogy nincs szükségük Istenre, hiszen az orvostudomány, a technika, a média és az internet rendelkezésükre képes bocsátani mindazt, ami szabados életvitelüket biztosíthatja, ráadásul bőven felruházták őket személyiségi jogokkal, senkinek sincs beleszólása abba, hogy mit tesznek. Nem tartoznak felelősséggel senkinek, így Istennek sem, ha egyáltalán van. Maguk dönthetik el, hogy mit tekintenek jónak és mit rossznak. Erkölcsi kötelezettségeket önként a nyakukba venni pedig véleményük szerint teljesen fölösleges.

Jóllehet a keresztény kultúrájú országokban ma még minden gyermek így vagy úgy tudomást szerez Istenről, Jézusról, a Bibliáról, az Egyház létéről, intézményeiről, valamit hall a tanításáról, erkölcsi elvárásairól – de legtöbbjük úgy nő fel, hogy nem találja vonzónak mindezt a maga számára. Miért? Vajon melyek az Istentől való elfordulás és hitetlenség fő forrásai?

Ennek felderítéséhez meg kell próbálnunk a hitefogyott ember fejével gondolkodni, mert csak így tudjuk a hitetlenség rugóit működésük közben „tetten érní”.

Szerintem a hitetlenség napjainkban két fő okra vezethető vissza:

1. Első a felületes és elégtelen Isten-fogalom, amelynek elterjedéséért elemista hitoktatásunk is részben felelős. Az elemista gyerek megtanulja – vagy esetleg csak társaitól hallja - hogy Isten végtelenül bölcs és hatalmas, tehát mindent megtehet amit akar. Csak akarta hogy legyen a világ és lett. A gondolkodó gyermek - vagy akár felnőtt - könnyen arra a következtetésre jut, hogy Isten – ha létezik – a legszerencsésebb valaki a világon, akit irigyelni érdemes, hiszen nincs szüksége semmilyen erőfeszítésre ahhoz, hogy céljait elérje. Bezzeg én hiába szeretném, hogy a kívánságaim teljesüljenek.

Aztán a keresztény tanításból eljut hozzá, hogy *Isten a mi Atyánk aki szeret minket és gondoskodik rólunk. Nos, mindennapi életének tapasztalatai ezt nem támasztják alá, hiszen neki a szeretetről és gondoskodásról csak gyarló emberi mércével mérhető fogalmai vannak. Az isteni szeretet helyes értelmezése nem jut el hozzá, ezért hamarosan csalódik. Vagy kétségbe vonja Isten létét, vagy ellenszenv ébred benne. Miféle Atya az, aki hagyja, hogy rosszul menjenek a dolgaim?*

Amikor pedig azt hallja, hogy *Istennek hála és imádással tartozunk szeretetéért és nagy dicsőségéért, akkor aztán olaj ömlik nála a tűzre: Ha Isten mindenható, akkor neki semmilyen áldozatot sem kellett hoznia azért, hogy jót tegyen velünk. Miért várja el hát, hogy ezért imádjuk? Én ha jót teszek valakivel, nem várom el, hogy leboruljon előttem. Ez az Isten-kép már kifejezetten taszító a hitefogyott gyermek vagy felnőtt számára, ezért megszületik benne az Isten-tagadás, de legalább is a vallástalanság.*

Tulajdonképpen a Gonoszlélek tart görbe tükröt az ember elé, torz és felszínes képet festve az Istenről. Megteheti, mert sajnos az Egyház nem fordít kellő gondot a torz Isten-fogalomban gyökerező és hitetlenségre vezető téveszmék eloszlatására, amivel pedig elejét lehetne venni a tömeges eltévelyedésnek. Az Egyház tanításában és szertartásaiban központi hangsúlyt kap Isten imádása, miközben alig esik szó az imádás miértjének ész-érveken nyugvó indoklásáról, amire pedig a hitefogyottaknak nagy szükségük lenne.

Nagyon lényeges volna rámutatni és kihangsúlyozni, hogy Isten az Ő végtelen bölcsességét, hatalmát és szeretetét nem érdemtelenül LOTTÓN nyerte. Mivel minket embereket a saját képmására teremtett, az Ő tulajdonságai bennünk visszatükröződnek. Ahogy nekünk jelentős emberi mértékű erőfeszítésre van szükségünk ahhoz, hogy érdemeket szerezzünk már itt a földön és az Örök boldogságot elnyerjük, úgy hasonlóan Őneki a maga titokzatos belső életében minden bizonnyal „isteni mértékű erőfeszítéssel” kellett kivívnia végtelen tudását, hatalmát és dicsőségét, és mindezt szeretetből értünk tette, tehát valóban szívből jövő imádásra méltó, amit nem az emberi szolgálalkúság diktál. Ez a dinamikus, belső isteni érdemszerzésre alapozott Isten-kép hiányzik kereszténységünkben a statikus Isten-kép helyett, amely számos logikai sebből vérzik. Számos miért-re csak a hősiesség vállaló Isten példája adhat logikus és megnyugtató választ. Tulajdonképpen Jézus keresztáldozata - ami a szemünk előtt zajlott – valószínűleg csupán a „jéghegy csúcsát” jelentette a Szentháromság titokzatos belső életében értünk lezajlott isteni mértékű erőfeszítések sorában, amelyek gyümölcseként a végtelenül bölcs, végtelen hatalmú és szerető Isten az Ő kiérdemelt dicsőségében áll előttünk, akit szívből imádni érdemes.

2. A hitetlenség másik fő forrása a mozaikszerű és nem túl vonzó mennyország-kép

A keresztény világban nagy értetlenség kíséri a muzulmán országok terroristáinak halált megvető magatartását. Ezekben a szerencsétlen embereken a nagy Próféta tanítása nyomán hamis mennyország-

kép él. A muzulmánok úgy képzelik el a túlvilágot, hogy ott a hithű hősökre a kiérdemelt érzéki gyönyörök világa vár, csodálatos hölgyek oldalán szürcsölhetik vég nélkül és gondtalanul a serbetet. Ez a mély emberi vágyakra alapozó hamis kép sokak számára vonzóvá teszi a túlvilágot, amelyet érdemes felcserélni a földi élet siralomvölgyével.

Keresztény világunkban keveset tudunk a Mennysországról. „Szem nem látta, fül nem hallotta” boldogságról ír Szent Pál, amit az Isten a számunkra készít. Lesz alászállott Mennyei Jeruzsálem – az Isten hajléka az emberek között – írja Szent János a Jelenések Könyvében. Az ott lakók szeméről letörölnek minden könnyet, nem lesz gond, baj, szenvedés meg napi taposómalom. Az üdvözültek testvéri szeretetben élnek majd egymással az újjá teremtett Ég és Föld birodalmában. *Jézus szavai szerint nem házasodnak, hanem úgy élnek mint az angyalok és az angyalok karaihoz csatlakozva dicsőítő énekeket zengenek vég nélkül az Istennek.*

Habár a Mennysország kapuja még nincs nyitva előttünk, célszerű alaposan körüljárni a mennyei birodalomról rendelkezésünkre álló ismeretek mozaikjait és megpróbálni minél több tapogatózó sejtést vagy következtetést megfogalmazni arról a boldogságról, ami ott vár majd reánk, hiszen életünk végső célja az, hogy oda jussunk. Például boldogok leszünk azért, mert az idő megszűnik, nem lesz rohanás, a Mennysországban mindenre rá fogunk érní, szeretteinkkel alkalmunk lesz korlátlanul bármikor találkozni. Itt a földön minden ember egyik legmélyebb kielégítetlen vágya, amire szomjazik az, hogy tetteit, képességeit, egyéniségét mások felismerjék és őszintén értékeljék. A Mennysországban ez tökéletesen megvalósul. Itt a földön mennyi közöny vesz körül bennünket és süllyeszt az ismeretlenség homályába! Az üdvözültek közösségében mindenki megkapja mások legteljesebb elismerését mindazért, amit földi életében kiérdemelt. Egyénisége, amellyel Isten megajándékozta őt, ékkő gyanánt fog tündökölni mindenki előtt.

Komoly tanúságtételt jelent a halálközeli állapotból visszatértek egyöntetű vallomása, amely szerint a legtöbben úgy érezték, hogy vakítóan fényes alagúton át száguldanak a Túlvilág kapuja felé, ahol megízlelték a földön túli lét soha nem érzett, túlradó boldogságát. A kapunál azonban az a döntés fogadta őket, hogy még vissza kell térniük a földi életbe. Visszanyerve eszméletüket, földi létüket végtelenül kietlennek és sivárnak érezték a megízlelt mennyei boldogsághoz képest.

Az előttünk álló esztendőben az *Új Evangelizáció* egyik célja éppen az lehetne, hogy a hívek és kívül állók számára egyaránt igyekezzünk körvonalazni, mit várhat az ember az Örök Boldogságban, felmutatva annak vonzó motívumait. *Ez azért is fontos, mert az átlagember számára az angyalokhoz hasonló életmód és a dicsőítő énekeket zengő kórusok perspektívája önmagában nem túl vonzó.*

Jóllehet ez az okfejtés merőben profánnak tűnhet, úgy vélem, hogy erről a szintről érdemes építkezni akkor, amikor gyenge hitű vagy hitetlen emberekkel elegyedünk párbeszédbe és megpróbáljuk vonzóvá tenni számukra az Üdvösség perspektíváját

2011 karácsony

A bűnbeesés alternatívája

Amint a Szentírásból tudjuk, ősszüleink elbuktak az isteni próbatételén, távozniuk kellett a Paradicsomból és a halál fogságába kerülve elvesztették a mennysország kapuján való belépés lehetőségét. De nemcsak ők, hanem minden utódjuk is. Csak a Megváltó hatalmas áldozata nyithatta meg a mennyek bezárult kapuját az emberi nem előtt.

Érdekes módon senki sem teszi fel a kérdést: mi lett volna, ha Ádám és Éva kiállják a próbatételt? Biztos, hogy Istennek megvolt a „forgatókönyve” erre az esetre is. Hiszen ősszüleink szabad akarattal rendelkeztek, a bűnbeesés nem „eleve elrendelt” esemény volt, aminek így kellett történnie.

Isten „forgatókönyvére” emberi ésszel két alternatíva kívánczik:

1. Ősszüleink földi életük végeztével „automatikusan”, a halál közbeiktatása nélkül léphettek volna be a mennyek országába és *ugyanígy minden utódjuk is*, vagyis földi létünk a mennysország előszobája lett volna csupán. Következésképpen nem lett volna szükség a megváltásra sem.

2. Isten minden egyes embert személyesen kitétte volna ősszüleink próbatételének és akik azt kiállják, azok számára halál nélkül nyitva állt volna a mennyek kapuja, de akik elbuknak, azokra (és utódaikra) kiterjedt volna az eredeti bűn és a halál. Az ő „kedvükért” mégiscsak szükség lett volna a megváltásra.

Vajon az Egyház mit mond minderről?

, 2011 karácsony

Látogatás a Borromei Szent Károly Intézetben

1947 elején történt Szegeden, 11 éves voltam akkor. Édesanyám ferences harmadrendiként kapcsolatba került egy kedves, jámbor, szeretetre méltó alsóvárosi családdal, ahol két szép, egészséges kislány mellé egy elmebeteg kisfiú született harmadiknak. Nagy volt a szívfájdalom, de a kicsit nem lehetett otthon nevelni, beadták a Borromei Szent Károlyról elnevezett fogyatékos gondozó Intézetbe, ahol akkor még apácák gondozták a társadalom szerencsétlen, nyomorék, elesett és soha fel nem gyógyuló számkivetettjeit. A család sűrűn látogatta a kis Sanyikát, hogy néhány otthoni falattal, meg szeretettel kedveskedjenek neki a komor falak között, hátha sikerül egy-egy villanás erejéig örömet szerezniük ezzel.

Egy alkalommal édesanyámmal elkísértük őket az Intézetbe, ahol a kedves nővérek végig vezettek minket a kórtermeken. Amíg élek, nem fogom elfelejteni azt a rettenetes, sokkoló látványt. Legalább 50 beteget ápoltak, csecsemőtől a felnőtt korig, akiknek sötét éjszaka borult az értelmére. Legtöbbjük nem tűrte magán a ruhát, mezítelenül fetrengtek saját vizeletükben és ürülékükben, artikulálatlan hangokat adtak. Volt olyan, aki naphosszat ütemesen verte a fejét a falba. Sok közülük testileg is torzszülött, nyomorék volt, óriási vízfejű és apró, csenevész végtagokkal. Egy dühöngő örültet vasketrecben tartottak. Ordított és ki akart törni a ketrecből, akár az oroszlan az állatkertben.

Mivel nem voltam felkészítve rá, hogy mindezt hol helyezzem el az isteni gondviselés platformján, gondolataim tévútra jutottak. „*Istenem, hálat adok neked, hogy én nem vagyok ilyen*” – ezzel az önző gondolattal menekültem a látott borzalmak elől anélkül, hogy részvét ébredt volna bennem a szerencsétlenek iránt. Irtózáttal gondoltam rá, hogy ez vajon büntetés-e azoknak, akik ide jutottak? Édesanyám és a nővérek azt sugallták tanulságként, hogy mindez az emberi bűn következménye, mert a legtöbb szerencsétlen ártatlanul a szülei bűnének az áldozata. (Sanyika ez alól persze nekem is kivételnek számított).

Elgondolkoztató, hogy a jó Istennek mi a célja ezeknek a szerencsétleneknek a földi létével. Sok közülük teljes szellemi sötétségben, öntudatlanul vegetál, talán még a felé irányuló szeretetet sem tudja érzékelni. Csak halála után, az Öröklét kapujában eszmélhet rá a lelke, hogy tudatlanul elviselt szenvedéseinek jutalmaként az üdvözültek közé fogadja őt Jézus. Céltalannak tűnő földi életük csupán rokonaik, ápolóik és tágabb emberi környezetük számára nyújt érdemszerzési lehetőséget és meghívást a gondoskodó szeretet gyakorlására.

Felmerül a kérdés, jó-e az, ha fiataljaink csak az élet napos oldalát láthatják és sohasem szembesülnek ezzel a sötét árnyoldalával? Szerintem az lenne a helyes, ha a keresztény fiatalok *alapos lelki felkészítéssel* kivétel nélkül bepillantathatnának a testi-lelki számkivetettek világába, mert ez érettebbé tehetné gondolkodás módjukat, növelhetné szolidaritásukat és segítő készségüket az elesettek iránt, miközben jobban megbecsülnék, hogy egészséges létnek örvendhetnek, ami nem magától értetődő dolog mint a levegő, hanem az isteni Gondviselés ajándéka.

2012. húsvétján

Elfújta a szél...

1989 nyarán, Ceausescu utolsó évében történt. A KGST REÁB (Rádióelektronikai Állandó Bizottság) Sinaiában tartotta ülését, amelynek résztvevője voltam. Magyarország és Románia között a viszony már annyira fagyossá vált, hogy hetenként csak két légi járat volt Budapest és Bukarest között. Egy 50 személyes kis román géppel utaztam és beszállás előtt a román biztonsági szolgálat még külön megmotozta az utasokat a ferihegyi betonon. Sinaiában a Párt Központi Bizottságának épületében volt az ülés és a delegátusokat is ott szállásolták el. Süppedő szőnyeg, minden szobában színes televízió, elegáns környezet várta a résztvevőket a kapun belül. Odakinn a néptelen utcán hatalmas kátyúk, gödrök tátongtak, utcai világítás híján este csak a hold fényénél lehetett kerülni a gödröket. Az emberek bezárkóztak otthonaikba, gondosan ügyelve rá, hogy hangfoszlányok se szivárognak ki az utcára. Az üzletek polcai üresen álltak, a kirakatokban egy-két árválkodó dobozos konzerv jelentette a kínálatot. Minden benzinkutnál többszáz leállított autó várakozott libasorban üres tankkal éjjel-nappal, hogy felvirradjon a következő hónap első napja, amikor majd megkaphatják szűkre szabott havi benzinkvótájukat.

Az ülés végeztével a hazautazás is külön kalandot jelentett. Pénteki nap lévén, Budapestre nem volt gép, Prágán keresztül kellett hazajönnöm. Sinaiából leutaztam Bukarestbe, ahol a pályaudvarról taxival kellett volna kijutni az Otopeni repülőtérre. A taxisok közölték, hogy benzinkorlátozás miatt nem hagyhatják el a város határát, ők csak a városi terminálig vihetnek, onnan autóbusszal kell kimennem a repülőtérre. Így is történt. A prágai gépről aztán pompás kilátás nyílt a Királykőre, a Fogarasi havasokra, ritka élmény

jelentett átrepülni az egész Kárpát-medencén Pozsonyig, majd tovább Prágáig. Mivel Romániában semmit sem lehetett vásárolni, reméltem, hogy a prágai tranzitban érintetlenül megmaradtapidíjamat cseh koronára tudom váltani. De tévedtem, a pénztáros undorodva fordult el a lej láttán, majdnem ráköpött. De azért megvigasztalt, hogy a büfében elfogadják a lejt is. Rendeltem hát egy pohár sört, majd előhúztam egy száz lejest, gondolván, hogy most már tényleg koronában kapok vissza. De tévedtem, a *pincér lejben adott vissza...*

Idáig a történet. Akkor még nem gondoltam, hogy Ceausescu napjai meg vannak számlálva és a KGST REÁB sem fog ülésezni többé. De a történelmi események hosszú reménytelen várakozás után rendszerint hirtelen gyorsulnak fel. Vajon mikor jön el az a fordulat, amikor Magyarország az EU vádlottak padjáról lekerülve a keresztény értékek felmutatásával megbecsült példaképpé válik kontinensünk és a világ számára? Vajon mikor válik valóra Szent Pio atya jóvendölése Magyarországról?

2013. Úrnapiján

A Krisztus álarc mögé bújt Sátán

Az 1930-as években történt. Szüleim ifjú házasságként tettek tisztelgő látogatást egy magas rangú rokonnál, ahol a falon egy nagy Krisztus-festmény hívta fel magára a figyelmet. A Krisztus arcról félelmetes, nyugtalanító tekintet áradt szét a szobában. A vendéglátó felesége észrevette édesanyám képre szegezett fürkésző tekintetét és büszkén kezdett dicsekedni:

„Ez egy nagyon nevezetes kép. Spiritizta szeánszon egy híres médium rögtönözve festette meg a megidézett Krisztust”. Döbbenetes történet, amely kézzel fogható bizonyítéka a Gonoszlélek aktív működésének, aki képes Krisztus külsejét is magára venni, hogy sokakat megtéveessen. De a gonosz tekintet a Krisztus-álarc mögül is kisugárzik és leleplezi őt.

2013. Úrnapiján

Boldog Emmerich Katalin látomása Szűz Mária lelkének megteremtéséről és testével való egyesítéséről

Katalin így nyilatkozik erről:

Láttam, amint Isten Mária megteremtett lelkének szépségét bemutatta az angyaloknak, akik nagy örömmel fogadták ezt a fenséges látványt. Ekkor Mária édesanyja, Anna názáreti házukban fekhelyén aludt, éppen terhességének közép-idejében, a fogantatástól számított 17. hét vége előtt 5 nappal. Fénysugár vetődött rá és egy kicsi fénylő emberi alakzat jelent meg fölötte. Ebben a pillanatban láttam, amint Szent Anna fényességtől körülveve felült az ágyában és mintha oldala fényes tabernákulum gyanánt megnyílt volna, amelyben ő egy fénylő fiatal leányt pillantott meg, akiből áldás áradt szét környezetére. *Láttam, hogy ez éppen akkor történt, amikor Mária először mozdult meg az ő szíve alatt.* Anna ekkor felkelt, felöltözött és boldogságát közölte Joachimmal. Mindketten hálát adtak Istennek. **„Tudtomra adatott, hogy a Szent Szűz lelkét Isten 5 nappal előbb teremtette meg, mint más gyermekekét, és ő 12 nappal korábban született meg, mint más gyermekek”** – mondja Katalin.

Nagyon fontos üzenetet hordoz ez a mondat mindannyiunk számára és sok tévhitet kell, hogy eloszlasson. Azt jelenti, hogy Isten *halhatatlan lelkünket a terhesség félidejében teremti meg, amikor a magzat először mozdul meg édesanyja méhében.* Így a terhesség korai stádiumában abortált magzat még nem rendelkezik halhatatlan lélekkel. *Tulajdonképpen a fogantatástól kezdve a magzat átmegegy a biológiai törzsféjlődés fázisain, de csak a terhesség félidejében éri el az „emberré válás” pillanatát.* Természetesen mesterséges abortusszal a magzat megölése halálos bűn, mivel Isten teremtő szándékával gyökeresen ellenkezik, de *köznapi értelemben nem gyilkosság,* hiszen meggyilkolni csak a testből és lélekből álló embert lehet.

Azért is elgondolkoztató Boldog Emmerich Katalin látomása, mert ha a magzatnak a fogantatás pillanatától kezdve lenne lelke, akkor minden spontán abortusz esetén az Egyháznak meg kellene keresztelnie az 1-2-3 hónapos magzatot. Márpedig ez idegen az Egyház gyakorlatától.

Forrásanyag: Anna Katharina Emmerich: Leben der Heiligen Jungfrau Maria. Paul Pattloch Verlag, Aschaffenburg, III.kiadás, 1973, 87-88.oldal.

Egy lépéssel közelebb a Szentháromság titkának megértéséhez

Vágjunk ki egy A/4-es papírlapból hosszában egy téglalap-alakú papírcsíkot, majd a csík rövidebb éleit egymáshoz képest 180 fokkal elfordítva illesszük össze és ragasszuk össze. Így egy különleges karikát kapunk, amit Möbius-karikának hívnak. *Ez a karika azzal a különleges tulajdonsággal rendelkezik, hogy nincs két különböző oldala!* Ha ugyanis az egyik oldalán ceruzánkkal megszakítás nélkül elkezdünk húzni egy vonalat, azt vehetjük észre, hogy folyamatosan átkerülünk a karika másik oldalára és egy teljes kör megtétele után ceruzánk hegye a karika „túlsó oldalán” pontosan a kiindulási ponttal szemben fejezi be mozgását, anélkül, hogy közben ceruzánkkal kereszteznünk kellett volna a papírlap élet.

Két dimenzióban tekintve minden papírlapnak két oldala van és az egyik oldalról csak úgy juthatunk át a másik oldalára, ha ceruzánkkal keresztezzük a papírlap élet. A **Möbius-karika** esetében viszont erre nincs szükség, ezért úgy is fogalmazhatunk, hogy *a Möbius karikának nincs két különböző oldala. Vagy másképpen: a két oldala egy és ugyanaz az oldal!*

A hasonlat ezután kézenfekvő: *Jézus és az Atya két különböző isteni személy* a Möbius-karika két oldalának megfelelően (ha az élen keresztül megyünk át egyik oldalról a másikra), *mégis egy Isten* (ha ceruzánkat követve folyamatosan haladunk a „látszólagos” túloldalra, amely így ugyanazon oldalnak bizonyul).

Ez az analógia a három isteni személy közül bármely kettő esetében érzékelteti, hogy a két isteni személy lehet ugyanakkor egy Isten. Mivel három dimenzióban élünk, a három isteni személy egy-Isten voltát *egy csapásra* nem tudjuk szemléletesen bemutatni, ehhez legalább négy dimenzióban kellene élnünk és valamiféle 4-dimenziós „Möbius-karika” kellene a szemléltetéséhez. Minden esetre a fenti gondolatok egy lépéssel közelebb vihetnek bennünket a *több isteni személy – egy Isten* lényegének megértéséhez.

Möbius-karika